

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 6

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

HAZİRAN 2006

1 YTL

KIYAMET KRİSTALLERİ #5
KARANLIK
MARS
TEHLİKELİ OYUN
SOLARİS

www.geocities.com/yenidunyalarda

© Trilobite Graphics S.R.L.
yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 5

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
İKİNCİ KISIM

ZAMANIN EFENDİSİ VE ARAYIŞ

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Nereye gittiğimizi hâlâ söylemediniz,” dedi Richard mavi gözlerini kısıp, pencereden dışarıya bakarak. Uçağın içi tamamen kara metallere ve kaplamalardan yapılmıştı. Oturdıkları deri koltuklar bile siyahtı. Richard’ın emniyet metalleri taktığına memnun olmuştu Roxanne. Çünkü uçak o kadar hızlı gidiyordu ki; koltuktan her an fırlayabilirdi.

Pilot kabinindeki göstergelerden ve diğer bütün tuşlardan hiçbir anlam çıkaramıyordu. Hiçbir zaman uçağa binmemişti. Uçmaktan hiç hoşlanmazdı zaten. Hasebiyle biraz gergindi. Üstelik bu kadar sıra dışı olanı da hiç görmemişti.

“Daha yeri bulamadık mı?” diye sordu Roxanne. Kultarin ona cevap vermedi, fakat bileğinin üstündeki dijital ekranı Hamilton’a göstererek talimatlarını sürdürmeyi ihmal etmiyordu. Yarım saat geçmesine rağmen ilerlemeye devam ettiler. Roxanne pencereden dışarıya baktı. Büyük sıra dağların yanından geçtiklerini gördü. Uçsuz bucaksız bir ormanın üzerindeydiler, öyle ki; ufuk çizgisinin ötesine uzanıyordu. Fakat her şey bir çizgiler topluluğundan ibaret gibi görünüyordu, bunun sebebi uçağın çok süratli ucmasıydı.

“Şu dağların arasındaki vadinin biraz ilerisi,” dedi Kultarin, Hamilton’a.

Elindeki ince monitör bir nevi bir defterdi sanki. Zira Kultarin üzerindeki tuşlara bastıkça, başka başka yazılar ortaya çıkıyordu. Roxanne garip sembollerden aklına uygun manalar çıkarmakta güçlük çekiyordu.

“O ne?” diye sordu Roxanne öne doğru.

Kultarin bu kez arkasını döndü ve “Babamın günlüğü,” diye cevapladı.

“Tam olarak, ne yaptığımızı bize ne zaman anlatacağsın?” diye sordu Richard.

Kultarin biraz bekledi ve Hamilton’a alçalması için işaret verdikten sonra “Aslında ben de bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Babam buraya gelmemi söylemiş, ben de onu yapıyorum.”

Uçak havada durdu ve yavaş yavaş, kendi etrafında dönerek aşağıya doğru süzüldü. Çok hafif bir şekilde yere değince bir hava püskürtme sesi geldi.

Richard kendi üstündeki emniyet metalini göğsünden indirdikten sonra, ayağa kalkıp boynunu eğerek uçağın alt kapağını açtı. Roxanne’i peşine takarak aşağı indi.

Roxanne ağaçlarla çevrili etrafına bakarken her şeyin ne kadar sessiz olduğunu düşündü. Koca gövdeli yüksek kayın ağaçlarının arasındaki ufak bir boşluğa iniş yapmışlardı.

Yer yer ortaya çıkmış yabani otlardan ve çalılardan başka bir şeyin ağaçların arasında barınmadığı gözleniyordu. Çivit mavisi semadan gelen soğurucu ışık dalgası yaprakların verdiği karanlığı kaldıramamış, ormanın içi loş bir hâl alıvermişti. Hava ise şehre nazaran daha ferahtı, duruluğunu yitirmemişcesine Roxanne’in önceden hiç koklamadığı kadar güzel çiçek kokularıyla süslüydü.

Richard ve Hamilton kararlı hareketlerle tüfeklerini çıkardı-

lar. Silahlarının garip biçimi Roxanne için çözülmesi gereken başka bir soru işaretiydi. Uçlarında küçükten büyüğe doğru sıralanmış mavi çemberler, kenarlarında da tüfeği doğrultmak için yapılmış uzun tutma kısımları vardı. Yani tüfekle Roxanne’in bildiği gibi omuzdan değil, karın hizasından nişan alınıyordu. Tetik namına görünen tek şey ise kolların kenarındaki oval yapılı alüminyum çubuklardı. Kultarin sırtında bir çeşit büyük siyah kutu ile uçaktan indi. “Çok ağır olmalı,” diye düşündü Roxanne, çünkü Hamilton ve Richard da ona yardım ettiği hâlde, zar zor yere indirebildiler.

“Bu ne için?” diye sordu Hamilton kutuyu yere bırakıp terini sildikten sonra.

“Yolculuğumuzun ne kadar süreceğini bilmiyorum,” dedi Kultarin ellerini dizlerine koyup eğilerek. Kaşlarını kaldırdıncaya kadar kenarındaki çizik daha da belirginleşti. Derin soluklar alırken Roxanne ile göz göze gelerek gülümsedi. Richard’ın sırtında ayrıyeten büyük bir silah daha vardı. Elindeki tüfeğin iki üç katı büyüklüğündeydi. Borularla kaplı silahın alt kısmına küçük bir tüp bağlanmıştı ve “yanıcı” olduğu yazıyordu. Namlu gibi doğrultulan kısmı ise bir kaynak makinesinin üflecinin büyütülmüş şekline benziyordu. O silahı sırtından çıkararak gücükle kutunun içine yerleştirdi. Sonra baktığını görünce Roxanne’e “Taşımak istemiyorum, çok ağır,” dedi gülümseyerek.

“Yürüyeceğimizi söyleseydin hover-mobilimi getirirdim,” diye ekledi Kultarin’e dönmeden.

Kutunun üzerindeki dijital göstergeye basınca, ağzı kapanan kutu hafifçe metal sürtme gibi bir ses çıkardı. Sonra yerden havalanıp birkaç santimetre yükselerek öylece süzülmeğe devam etti.

“Burada hover-mobil yürümez,” dedi Kultarin iç çekerek doğrulduğu zaman.

“Mağaralardan falan gideceğiz.”

“Bu ne?” diye sordu Roxanne şaşkınlıkla havada asılı kalmış gibi duran büyük kutuyu işaret ederken.

“Adı ‘hovbox’. İçinde gece uyumak için araç gereçler, battaniyeler ve yiyecekler var. Birkaç gün burada kalabiliriz,” diye cevap verdi Kultarin. Bileğindeki göstergeye parmağıyla dokundu ve başını gökyüzüne doğru çevirdi. Sonra “Beni izleyin,” diyerek yoldan aşağıya inmeye başladığı zaman ise yüzündeki umutsuzluk ifadesini anlamak çok güçtü. Hepsini harekete geçip Kultarin’i takip ettikleri sırada Roxanne arkalarında kaldı ve “Uçağı burada mı bırakacaksınız?” diye sordulendi onlara.

Kultarin “Ne uçağı?” diye sordu yürümeyi keserek. Roxanne onun dalga geçtiğini sandı. Eliyle işaret etmek için arkasına baktığında uçağın yerinde olmadığını neden sonra anlayabilirdi.

“Bu da-

“Merak etme,” dedi Kultarin onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, şaşkınlığından yararlanıp yanına yaklaştı. Bileğindeki düğmeye basmasıyla beyaz bir ışık parlaması oldu ve uçak birden ortaya çıktı. “Gizlenme kalkaniyle saklı.”

Roxanne önce gözlerine inanmak zorlandı. Kultarin gülerek yavaş adımlarla onun yanından ayrılırken bileğindeki tuş tekrar dokundu. Yine aynı beyaz ışık simsiyah uçağın etrafını kapladı ve uçak önce şeffaf bir görüntüye dönüştürdü

kendisini, sonra çok ağır bir biçimde görünürden kayboldu. Roxanne ondan önde aşağı doğru inen gruba katılmak için koştuğunda, henüz görmediği neler olabileceğini düşünmek bile istemedi.

*

On dakika kadar sonra yürüdükleri patika düzleşti ve onları kalın kabuklu gövdeleri yosunlarla kaplı büyük ağaçlarla dolu ormanın içine soktu. Her tarafta gün ışığının yeni ortaya çıkmış olmasının verdiği bir hareketlilik vardı. Kuş cıvıltıları, yaşamın olduğu hafif karanlık ve rutubetli bu yaşlı ormanı daha da canlandırıyordu.

Kultarin, güneşin bulunmadığı masmavi gökyüzüne doğru baktığında, ufukta küçük görünen, kapkara Yüce-kan şehrini seçebildi. Burası On Altıncı Bölge'ye denk geliyordu. Bu yüzden Richard ve Hamilton sürekli tetikteydiler. Füzyon tüfeklerini en ufak gürültüye bile doğrultuyorlardı. Hamilton onun yanına gelip, kalın sesini fısıltıya dönüştürerek "Bu patikayı kimlerin yaptığını tahmin edebiliyor musun?" diye sordu.

"Aklıma gelmiyor değil," diye cevapladı Kultarin ona bakmadan. "Fakat babam bu ormanın içinden geçmek gerektiğini yazmış. Şansımızı deneyelim."

Patika tekrar tırmanmaya başladığı zaman, üstü de değişmiş, küçük çakıl taşlarıyla kaplanmıştı. Etraflarının ağaçlarla kaplı olması, onları yukarıdan gözlemek isteyenleri engelliyordu en azından. Richard çevresine bakarak yürümeye çalışıyordu, lakin bir yandan silahın ağırlığı, bir yandan da artan tedirginlik ona soğuk terler döktürmüştü. Çevredeki bin bir çeşit kuşun cıvıltısı bu tekin olmayan hâli biraz olsun azaltmasına rağmen, tansiyon her geçen dakika daha da yükseliyor, çakıl taşları ise çok fazla gürültüye sebep oluyordu. Grupta gergin görünmeyen tek kişi Roxanne idi. En arkadan etrafi gözlemleyerek ağır adımlarla geliyordu. Kultarin ona "Yanımdan yürü!" diye seslenince. Hemen onun yanına doğru seğirtti. Havada süzülerek ilerleyen siyah kutu ise şimdi önlerindeydi.

Kultarin bileğindeki haritaya baktığında, daha çok yollarının olduğunu görüyordu. Geçen bir saat içinde orman sıklığını hiç bozmadan muntazaman ilerledi, ama patika bir daraldı, bir genişledi. Sanki ağaçlar önlerinden çekiliyordu. Çakıl taşlarının kaybolup, yerini yumuşak kahverengi toprak yola bırakması onlara biraz olsun huzur getirdi.

Roxanne'in dikkatini çeken şey ise, o kadar ağaç olmasına rağmen, yerde bir tane bile düşmüş yaprak görmemesiydi. Patikanın dışında dikenli çalılara rastlıyorlardı, ancak ne bir kozalak parçası ne de başka bir şey çıkıyordu yollarına. Ormanda arada bir cinslerini bilmediği kuşlardan başka hayvanlar da görür oldu. Diğerlerine göre daha küçük bir ağacın dalında uyuklayan bir sincap, onlar yanından geçerken az kalsın düşüyordu, lakin dengesini sağlayıp dallardan birine doğru çıkarak ormana yeni gelen bu yabancıları izlemeyi, onlar başka ağaçların ve karanlığın içinde kaybolana kadar bırakmadı. Dev ağaçların arasından arada bir görünen gökyüzü ise eski sadeliğini yitirmişti; karanlığı yavaşça soğuran aydınlığın kaynağının görünmüyor olması Roxanne için anlaşılması çok güç bir düş kırıklığına dönüşüyordu. Güneş yoktu, ama her yer aydınlıktı. Bazen bulutlarla kaplı semaya bakıp, beklentiyle iç çekiyordu. Yaşamının bir anda bu kadar değişmesi, kalbindeki büyük boşluğun dolması onun için ölümden daha güzel bir dönüşümdü. Yüreğinin derinliklerinde bulunan kara bir bulutla birlikte ortaya çıkan bütün bunla-

rın aslında bir düş olabileceği düşüncesi ise, şimdi ona acı veriyordu. Patika dolambaçlı bir biçimde tekrar yükselirken, büyük bir tepenin etrafında yürüyerek yukarı çıkarmaya devam etti onları. Belki de yolculuğun sonuna geliyorlardı. Çevrelerindeki ağaçlar onlar ilerledikçe yavaş yavaş küçüldüler ve daha da tepelere çıktıklarında iyice seyrekleşmeye başladılar. Sanki zirveye yükseldikçe daha da fazla cezalandırılıyorlardı.

Parlayan gümüş zırhların ne kadar dikkat çekebileceğini bilen Kultarin, hepsine kamufraj için mameklerini siyaha dönüştürmelerini söyledi. Roxanne bunu daha önce öğrendiği için, bileğindeki tuşa bastığında göğüs kısmından çıkan siyah bir çeşit boya zırhındaki altın rengin üstünü ağır ağır kapladı. Ancak bu boya biçimli madde başka yere bulaşmadan veya damlamadan sadece onun üzerini örtmüştü. En tepeye geldiklerinde ise ağaçlar tamamen kayboluvermiş, yerini dev kayalarla kaplı bir yükseltiye bırakmıştı.

Richard'ın çok fazla tedirgin olduğunu gören Roxanne yanına gidip elini tuttu. İlk önce garipseyerek ona bakan Richard daha sonra gülümsedi ve yoluna devam etti. Kultarin ise hâlâ onları yukarıya doğru yönlendiriyordu. Arkalarına dönüp baktıklarında geldikleri vadideki ağaçlardan başka bir şey göremediklerini fark ettiler. Tepeye çıktıkça gökyüzündeki kara bulutlara daha çok yaklaştıklarını anlayan Kultarin, babasının günlüğündeki kısma geldiklerini düşündü. Yazıyı tekrar okudu.

"Göge daha çok yaklaştıkça tedirginliğim arttı. Nerede olduğumu bilmiyordum."

Sonra devamında "Karşıma bir mağara çıkana kadar yukarıya ilerledim. Mağaranın ağız genişti. Önce biraz korktum, ama içeri girdiğimde karanlıktan başka bir şey olmadığını gördüm," diye yazıyordu.

"İşte!" dedi Kultarin ağız geniş büyük mağarayı gördüğünde.

"Geldik mi?" diye sordu Hamilton soluk soluğa. Zira tepeye çıkarılarken en çok yorulanlardan biriydi.

"Henüz değil," diye cevap verdi Kultarin ona dönmeden eliyle takip et işareti yaparak.

"Biraz dinlensek iyi olur," dedi Richard. Hepsi memnuniyetle onu onayladılar.

Yarım saat kadar mağaranın girişinin on metre önündeki tek bir çam ağacının altında dinlendiler. Kultarin oturmadan önce, önlerinde süzülerek uçan siyah kutunun içinden hepsine içecek su ve Roxanne'in adını bilmediği portakal gibi turuncu, ama çok eğri bükü olan meyvelerden çıkarıp verdi. Kabuğu olduğunu sanan Roxanne eliyle onu soymaya çalışırken Kultarin ve diğerleri kahkahayla güldüler.

Kultarin, Roxanne'in yanına oturarak "Soymana gerek yok. Buna gırah derler," dedi. Kendi meyvesinden dişleriyle koparıp bir elma gibi yedi. İçinin bembeyaz olduğunu fark etti Roxanne. Kadere razı gelmiş hâlde meyveyi ısırınca bir süre onun tadını alamadı. Neden sonra ise gayet sulu bir çeşit tat ağzına geldi. Daha önce yediği hiçbir şeye benzemiyordu. Bazen ağız kurutan, bazen de şekerli bir tadı vardı. Herkes yeterince dinlenip su da içtiğinde (Roxanne doymuş olduğunu hissediyordu), Kultarin "Hadi bakalım," dedi ve ayağa kalktı. Üzerindeki kamufleji kaldırınca gümüşten zırhlı ortaya çıktı. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

Parçacık hızlandırıcıyı kılıfından çıkarıp, en önden mağaranın girişine doğru ilerledi. Diğerleri yavaşça arkasından geldi. Roxanne de ilk kez tedirgin olmuştu. O da iyon darbesini

eline aldı. Mağaranın özenle düzeltilip, kare şekline getirilmiş taştan ağız bir lahite girişi andırıyordu çünkü. İçerde yavaş yavaş yürüdüler. Çıkan en ufak ses bile çok aşırıya kaçıyor, mağaranın karanlığı içinde yankılanıyordu. Kultarin burada görünüşe ters kaçan çok ferah bir havanın olduğunu düşündü. Dışarıdan görüldüğü gibi tekinsiz değildi. Geniş görünen bir koridoru andırdığını söyleyebilirlerdi, rutubetli ve biçimsiz eğrilikteki duvarları bunu güçleştiriyordu. Deniz kokusunu andıran yumuşak bir aromayla sarıldılar. Karanlık olduğu için bileğindeki yeşil elektronik tuşa bastı. Zırhının göğüs kısmındaki yıldız işaretinden gelen beyaz ışık hemen ortaya çıktı. Diğerleri de ışıklarını yakmışlardı, fakat Roxanne zorlanıyor gibiydi. Yerdeki bir taş takılıp yere düştüğünde, Richard onu ayağa kaldırarak doğru tuşu bulmasını sağladı. Bu sırada genç kadın onun alev makinesini hovboxtan çıkarmış, sırtına almış olduğunu fark etti. Mağaranın tavanı alçak ve dardı, ancak karşıdan Kultarin'in yüzüne rüzgâr geliyordu. Demek ki ilerde bir çıkış vardı. Doğru gelmişlerdi. Babası da burayı böyle tarif etmişti. "Gelmedik mi daha?" diye sordu Richard kısık bir sesle. "Yarıladık," diye mırıldandı Kultarin. Üzerlerinde zırh olmasa ne kadar terleyeceklerini düşünmeden edemiyordu. Karanlığın içinde beş dakika kadar döne döne ilerledikten sonra, mağara genişledi ve tavanı yukarıya doğru yükseldi. Hâlâ dolambaçlı olarak aşağıya iniyorlardı. Ancak çok dikkatli olmaları gerekiyordu, zira her an takılıp tökezleyebilecekleri kadar büyük taşlar etrafa serpiştirilmiş gibiydi. Daha da derinlere indiler, herhangi bir ses gelmiyordu. Neden sonra Kultarin hiçbir işaret vermeksizin olduğu yere çakılı kaldı ve mağaranın tavanına doğru başını kaldırdı. "Lanet olsun," diye fısıldadı diğerlerine. "Dikkat edin. Ses çıkarmayın." "Ne?" dedi Hamilton sesini alçaltıp ona yaklaşarak. Kultarin parmağıyla yukarıyı işaret etti. Roxanne yukarıya doğru baktığında, Kultarin'in neden bahsettiğini anladı. Kara kara gölgeler mağaranın tavanında geziniyor, ince kuş seslerine benzer garip sesler yayıyorlardı. Lakin bunu duyabilmek çok zordu, zira tavanda büyük bir çukur açılmıştı (Kultarin yaratıkların burayı yuva olarak kullandıklarını anladı) ve çıkardıkları sesler bu yüzden mağaranın geneline erişemiyordu. Upuzun vücutları gümüş renkli yılanları andırıyordu. Onları buraya geldiği ilk gece de görmüştü Roxanne. Onu kente taşıyan yaratıklardı. "Vahşi Roklar, tam da istediğim şeydi," diye mırıldandı Richard. Tek tek adımlar atarak ileriye doğru yöneldiler. Hepsi silahlarını yaratıklara doğru yöneltmişti. Roxanne bir tanesinin çok yakından ona baktığını gördü. Ama Kultarin onun ateş etmesini engelledi. Kocamandı ve gümüş renkli derisi onların zırhından gelen ışıktaki parıltıya bedeni o kadar genişti ki; bir insan üzerine rahatlıkla oturabilirdi. Sapsarı gözleri ona dönükken, çok keskin görünen büyük dişlerini ortaya çıkarmıştı. Roxanne'in daha önceden fark etmediği şey ise, yaratığın kanatlarının olmasıydı. Aynı bir arınk gibi hızla hareket ediyorlardı ve şeffaf görünümüydüler. Yaratık sanki bir hiçmiş gibi karanlıkta süratle kayboluverdi. Kultarin onları yavaş yavaş tekrar daralan bir çıkışa getirdiğinde dışarıdan gelen bir ışık gördüler. Aydınlığı gördüklerine hiç bu kadar sevinmemişlerdi. Hamilton, karanlıkta gözleri ısıldayarak "Peşimizden gelecekler kesin," diye fısıldadı tedirginlikle. "Ne yapacağız? Hepsıyla başa çıkamayız."

"Gerekirse savaşırız, ama şu an ilerlemek zorundayız," dedi Kultarin kararlı bir edayla. Onları ışığın geldiği içerilere sürükledi. Kendilerinin tedirginlikle ve stresle dolu nefes alışverişleri, ayaklarının yerdeki taşlara çarparak çıkardıkları ufak tefek sesler hariç hiçbir şey işitmiyorlardı. Dar mağara iyice küçülüyordu. Her yerde aynı ağır hava ortaya çıkmış, onları boğmaya başlamıştı şimdi. Gittikçe daha çok ağırlaşıyordu. Kultarin büyük bir baskının ciğerlerini sıkıştırıp soluk almasını güçleştirdiğini sandı. "Belki de bizi görmediler ha?" diye homurdandı Richard rahatlatarak. Roxanne bundan pek emin değildi, bunu diğerleriyle paylaşıp onları kaygılandırmak istemedi. Anlaşılan onun düşüncesini Kultarin de paylaşıyordu. "Ben zannetmiyorum. Gözleri çok keskindir hepsinin," diye mırıldandı. Tavan o kadar alçaldı ki; boyları erkeklere göre kısa olan Kultarin ve Roxanne bile başlarını eğerek ilerlemek zorunda kaldılar. Sonunda iyice daraldı ve emekleyerek yürümeye başladılar. Kultarin'in boğazına oturmuş bir taş vardı, sanki yavaş yavaş büyüyerek onu boğuyordu. Önlerinde süzülerek giden kutu ise artık ilerlemekte zorlanıyordu. Tekinsiz geçen birkaç dakikanın ardından, son delikten çıktıklarında mağaranın aydınlık, geniş ve yüksek tavanlı bir bölümüne geldiler. İçerdeki kasvetli ve puslu havayı delen ışığın nereden geldiğini ilk girdikleri zaman fark etmişlerdi. Mağaranın on metre yukarısındaki büyük bir boşluktan açık mavi sema görünüyordu. Roxanne açıklığın tam ortasında, derin olduğu belli olan bir su birikintisini işaret etti. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu. "Suya girmeyeceğiz değil mi?" Kultarin de nihayet rahat bir nefes aldıktan sonra, elindeki ince monitöre baktı. "Burada sudan bahsetmemiş," diye cevapladı. "Sanırım, ha evet, ilerden devam edeceğimizi-" Derken birden sesini kesti, zira bir şey duyar gibi olmuştu. Bundan tam olarak emin olamamıştı, ama Richard ona bakmadan durdu. "Ne oldu, neden sus-" "Sessiz ol," dedi Kultarin onun sözünü aniden keserek. Sonra ses daha da yakından duyuldu. "Dikkat edin roklar geliyor." Diğerleri de onun neden bahsettiğini mağarayı uzaklardan yayılarak dolduran kanat vızıldaması ve kuş çılgınlığını andıran sesleri işittikleri zaman anlayabilmişlerdi. Hepsi silahlarıyla az önce çıktıkları deliğe doğru nişan aldılar. Kultarin monitörü yere bırakmış, iki eline birden iyon darbesinden almıştı. Parçacık hızlandırıcıyı kullanamazdı, çünkü eğer ıskalarsa mağaranın çökmesine sebep olabilirdi. Richard füzyon tüfeğini bıraktı, sırtına bağlı bir tüple birlikte ucu alazlı alev makinesini deliğe doğru tutmaya başladı. Çılgık dolu rok sesleri yaklaştığı anda, Richard makineyi deliğe ateşledi. Üflecin ucundan çıkan alevler kaçmaya çalışan rokları yakıyor, dev gümüşü bedenleri karartıp inceltiyordu. Yanan rokların acı dolu sesleri mağarada yankılanıyordu. Etrafa yayılan garip bir biçimde hoş pişmiş et kokusu oluştu. Henüz hiçbir delikten çıkamamıştı. Kultarin ve Hamilton ise, başka yerden gelebilecek yaratıklar için etrafı kolluyorlardı. Roxanne de, Kultarin'den aldığı iyon darbesini deliğe doğrultmuş biçimde tetikte ve bekliyordu. Hepsinin heyecanı ve korkusu doruğa ulaşmıştı. Ama en çok korkan Roxanne idi. Bilmediği bir dünyada, bilmediği yaratıklar tarafından

yenmek üzereydi. Yine de paniğe kapılmadı. Her şeyin durulacağı zamanı sabırla bekledi. Neden sonra benzer çıkışlar mağaranın tavanından da gelmeye başladı. Gümüş renkli yaratıklar mağaranın açık tavanından içeri girdiler. Richard hariç hepsi, sürü hâlinde içeri dalan yaratıklara ateş açtılar. O ise hâlâ diğer girişe alev püskürtüyordu. Hamilton'ın silahı tek tek gümüş renkli toplar atıyordu. Vurulan yaratıklar havadan daha yere düşerlerken renkleri sararıp solarak ölüyorlardı. Roxanne beyaz ışınlar saçan silahıyla, iki üç tanesini vurabildi. Birisi üzerine gelirken Kultarin onu kenara çekti. Vurdıkları hemen düşüyor, bir süre boyunca yerde cırpınıyorlardı. Yüzlerce vızıldayan kanat sesi mağarayı doldurmuştu. Az sonra ses daha da fazlaşıncı Kultarin, Richard'ı omzundan çekerken hepsine "Suya atlayın!" diye bağırdı. "Sakın kafanızı sudan çıkarmayın. Suya atlayın!" Richard hiç düşünmeden alev makinesini yere attı. Kultarin'e doğru gelen bir tanesi, onu ısırmak üzereyken Hamilton araya girdi. Onu önünden çektiğinde yaratık uzun sivri dişlerini Hamilton'ın koluna geçirdi. Kultarin'i ittiği için Richard ve ikisi suya düştüler. Roxanne Hamilton'ı ısıranı beyaz ışınlarla boğduğunda onu keskin dişlerden kurtarabildi. Birlikte dibi görünmeyen suya atladılar. Derine dalınca silahını kılıfına koydu. Sonra suyun dibinde ortadan kaybolan Kultarin'e bakındı. Kultarin neme yakın su için özel yapılmış başlığını çalıştırmıştı. Roxanne de diğerleri gibi Kultarin ile eğitimi sırasında önceden öğrenmiş olduğu gibi bileğindeki tuşa basarak su başlığını açtı. Omzunun arkasından çıkarak, başını örten şeffaf plastik torbaya benzer bir şey şişti ve yüzünün etrafını kapladı. Roxanne, o, tamamen açılana ve içindeki suyu boşaltana kadar nefesini tuttu. Başlık tamamen büyüdüğünde Roxanne ona eliyle dokunurdu. Cama benziyordu, ama onun gibi katı değil esnekti. Bununla gayet rahat nefes alabildiğini ve suyun altındaki her şeyi daha iyi görebildiğini fark etti. Yukarıya bakınca, suyun tepesinde uçuşan bulanık gölgeler olduğunu gördü. Hamilton da başlığını açmış, yanında kanağan kolunu tutuyordu. Kara ve endişeli kalın yüzü başlığın arkasından eğri büğrü biçimde çok garip görünüyordu. Fakat Richard'ın nerede olduğu belli değildi. Kultarin, Roxanne'in yanına geldi ve ağzını hareket ettirerek aşağıyı işaret etti. Az sonra Richard sarı saçları suda dağılır hâlde yüzerek onların görüş mesafesine geldi ve el işaretleriyle onları aşağıya doğru çağırdı. Kultarin ve Roxanne Hamilton'ı beraber tutarak, ona doğru yüzdüler. Richard onlara "Beni takip edin," der gibiydi dudaklarını oynatırken. Derinlere doğru yavaşça onu izlediler. Sonra Richard dibi görünmeyen suyun ilerisinde kayaların arasındaki bir delikten geçince, Roxanne önden giderek onu takip etti. Kısa koyu renk saçları suda uçuşuyormuş gibi görünen Kultarin aynı delikten Hamilton'ı iterken Roxanne onu içeri çekiyordu. Az sonra yüzeye geldiklerinde çıkışı olan başka bir mağarada olduklarını gördüler. Bir önceki gibi yüksek tavanlı değildi, aksine daha dar olan duvarlarının üstünü rutubet kaplamamıştı. Buna rağmen çok daha aydınlık ve ferah bir havası vardı. Hepsisi hemen bileklerindeki tuşlara basarak başlıklarını kapattı. "Isırıldın mı?" diye sordu Kultarin hemen Hamilton'ın

yanına gelerek.

"Kahretsin."

Sudan yeni çıkmış olmasına rağmen onun gözlerindeki endişeyi okuyabilen Roxanne, Hamilton'a destek olarak "Neden? Çok mu kötü?" diye sordu.

Kultarin elini zırhın yırtılmış olduğu kısımdaki yaraya bastırıldı.

"Panzehir almazsa daha da kötüleşebilir," dedi. Hamilton acı içinde bağırdı ve kendisini bıraktı. Onun gevşemiş yüz hatlarından kendinden geçtiği anlaşıyordu. Hararetlenmeye başlamış olan başını yavaşça yere bıraktılar. Nasıl paniğe düşmediğine şaşırıyordu. Vücudunda hızla yayılan adrenalinini bir şekilde bastırıyordu sanki. Kultarin ve Richard daha önce böyle şeyleri çok gördüklerinden ondan çok daha sakin durumdaydılar tabii.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Richard'a. Richard ayağa kalkmış hâlde mağaranın dışına doğru bakarak silahıyla etrafı kontrol ediyordu.

"Panzehir hovboxta kaldı," diye cevap verdi Richard. "Onu çağırmamız gerekiyor."

"Tamam, yapalım o zaman," dedi Roxanne, ikisine birden teker teker bakarken yüz ifadelerini okumaya çalışıyordu. "Onu çağırmak için dışarı çıkmalıyız. Mağaranın tavanındaki açıklıktan çıkabilir," dedi Kultarin çehresine aniden yansıyan belirsiz bir umutla.

Fakat Richard "Doğru, ama peşinde rokları getirebilir," dedi. "Yüce-kanların da ilgisini çekebilir tabii."

"Ama etrafta onlardan hiç görmedik," diye karşılık verdi Roxanne. "Sadece mağaranın içindelerdi."

"Haklısın," dedi Richard gözlerini Kultarin'in kararlı ve hırslı dolu yüzünden ayırmadan. "Fakat hangisi daha önemli?"

"Bana görevden bahsetmeye kalkma," dedi Kultarin kızgın bir sesle. "En iyi dostlarımdan birini görev yüzünden acıya ve ölüme terk edecek değilim."

Zaten babasının neden onu buraya yolladığını bile bilmiyordu. Kendisine olan kızgınlığı kafasını çok meşgul ediyordu. Bu yaptıkları aptalca bir hata mıydı yoksa?

Boşu boşuna sevdiklerini tehlikeye mi atmıştı? Baş bu sorulardan çatlayacak gibi ağrıyordu.

"İyi o zaman Roxanne, sen karar ver," dedi Richard ona sırtını döndükten sonra. "Altın Yıldız sensin."

İkisi de Roxanne'e onay vermesi için baktılar. Roxanne biraz bekledi ve önce hüzünlü yemyeşil gözlerle Hamilton'ın kısa siyah saçlarını okşayan Kultarin'e, sonra füzyon tüfeğiyle etrafı kolaçan eden Richard'a göz gezdirdi.

Hep birlikte Hamilton'ı kaldırıp, mağaranın dışına çıktılar. Artık dağın tepesinde değillerdi. Bir vadide olmalarına rağmen hemen ilerde dev bir ormanın başlangıcı olan ufak bir ağaçlık bulunuyordu. Kultarin bilekliğindeki kontrol tuşlarına basarak hovbox'ı çağırma komutunu girdi.

Beş dakika sonra Hamilton'ı ölü bir ağacın çıplak, kabuksuz gövdesinin kenarına yasladıklarında, Roxanne uçarak onlara doğru yaklaşan kara kutuyu gördü. Peşine iki tane de rokları denen yaratıklardan takmıştı. Dağın köşesinden on metre yükseklikten süzülerek onlara doğru yaklaşıyorlardı.

Richard hemen roklara doğru nişan aldı ve füzyon silahından çıkan iki kıvılcım patlaması sesiyle ikisini de düşürdü. Kultarin ise yere sapasağlam inen hovbox'ı açtı ve içinden Roxanne'in daha önce gördüklerine benzer oval biçimli bir şişe çıkardı. İçinde yosun yeşili cıvık bir sıvı vardı.

“Richard yardım et,” dedi Kultarin endişeyle şişenin camdan kapağını açarken.

Richard silahını yere koyup ağaca yasladıkları baygın Hamilton’ın önüne eğildi. Ellerini ve kollarını adamın geniş omuzlarına, dizlerini ise bacaklarına bastırdı. Hamilton’ın kanayan yarasına sıvıyı dökmek isteyen Kultarin, zırhın yırtılmış kol kısmını aralarken Roxanne de ona yardım etti. Yeşil sıvıyı ağır bir biçimde yaraya döktüklerinde baygın olan Hamilton birden acıyla çığlıklar atıp çırpınmaya başladı. Yaradan ise sanki tavaya yeni atılmış kızartmaların sesleri yükseliyordu.

Neyse ki Richard onu sıkıca tutuyordu. Yaradan çıkan yeşil bir duman, yukarıya doğru havalandı. Yanık bir et kokusu çevrelerini sarınca, Roxanne’in midesi yerinden oynadı fakat zor da olsa kendisini tutmasını bildi.

İki dakika kadar sonra bağırışları azaldı ve sessizce kalakaldı. Şimdi ise horul horul uyuyordu.

“Tamam,” dedi Kultarin. “Artık iyileşecek.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Roxanne.

“Birazdan hava karacak. Ormanın içlerine girip, geceyi orada geçirelim,” diye cevap verdi Kultarin.

“Doğru!” diye onayladı Hamilton’ı yeni bırakmış olan Richard. Onu tutmakta bayağı bir zorlanmıştı anlaşılan, zira çok yorgun görünüyordu. “Karanlıkta kaybolmanın bir anlamı yok. Hem roklardan uzak olsak çok iyi olur.”

Ancak henüz hiçbiri daha yerden kalkamamışlarken Roxanne birkaç ayak sesi duydu. Onun arkasına doğru bakan Kultarin’in korkuyla kasılmış ince yüz hatlarından yanlış bir şeyler olduğunu anladı. Kafasını o yöne çevirir çevirmez gözlerini alan çok parlak bir beyaz ışık parlamasıyla bayıverdi.

Kultarin gözünü açtığı anda, ellerinin ve bacaklarının metal aletlerle bağlı olduğunu neden sonra fark edebildi. Dizlerinin üstünde çöktürülmüştü. Her şey yavaşça belirginlik kazanmaya başladığı zaman beynine bir kopukluk hissi yayıldı. Başının etrafını saran bir zihin dengeleyici yüzünden sağlıklı düşünemediğini anlayamamıştı. Bu aygıt insanların düşünmesini yavaşlatıyor ve zihin güçlerini engelliyordu. Onları köle yapmak için idealdi.

Sağına ve soluna baktığında Roxanne ve Richard’ın daha şimdi uyandıklarını gördü. Onlar da kendisi gibi bağlanmışlar ve dizleri üstünde duruyorlardı. İnce metalden yapılmış olan kül grisi zihin dengeleyiciler başlarını sarıvermişlerdi. Hamilton ise hâlâ kendisine gelememişti.

Çevrelerinde onlarca yüce-kan bulunuyordu. Siyah zırhlar içindekilerin hepsi tüfeklerini onlara doğrultmuşlardı. Hepsinin uzun siyah saçları ve kara zırhları vardı. Sanki iğrendikleri bir şey görmüşler gibi tiksinti okunuyordu yüz ifadelerinden. İçlerinde farklı olan tek adam beyaz zırha bürünmüş olan şamanlarıydı.

Roxanne gözlerini açıp kendisine gelir gelmez “Neler oluyor?” diye sordu.

“Sessizlik!” diye bağırdı hemen onların önüne gelerek. “Ölümlüler, İmparatorluğa karşı gelen asiler olarak yargılanmanız yapıldı.”

Bunun da gözleri diğerleri gibi sapsarıydı ve uzun kestane rengi saçları omuzlarına düşüyordu. Ezilmiş görünen yanaklarında derin kesikler vardı. Kemerli burnu, uzunca sarkmış çenesi ve çatılmış beyaz renkli kaşları yüzünden iğrenme ifadesi hepsinden fazla belli oluyordu.

Birden silahını belinden çekti. Kultarin onun bir parçacık hızlandırıcı olduğunu başına bağlı aygıtla bile anlamakta güçlük çekmedi. Ancak eski bir model olduğu belliydi. Bu da demek ki; bu kişi çok yüksek rütbeli bir subaydı.

“On altıncı bölgede ne arıyorsunuz?” diye sordu Roxanne’e silahını doğrultarak. Tüyler ürperten soğuk sesi sert ve ölümcüldü.

Roxanne dehşetle Kultarin’e baktı, ama sesini çıkarmadı.

“Beyninideşerek öğrenmeye zorlama beni,” diye bağırdı şaman kızgın bir sesle.

Silah tutmayan beyaz zırhlı elini ona doğru uzattı. Az sonra Roxanne beyninde korkunç acılar hissetti. Sanki birisi torna-vidayla kafatasını parçalıyordu. Keskin ve anlamsız acıdan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu. İstirap çığlıkları dağlardan yankılandı. Daha önce Kultarin’e de yaptığı gibi, karşılık vermek istese de beceremedi.

Acılar iki dakika sonra kesilince Roxanne nerede olduğunu bile unutmıştı. Gözlerini kapatıp yanlamasına yere düştü ve kendinden geçti.

Kultarin ve Richard hâlâ uyanıktılar. Yüzlerindeki korku onları ele veren tek şey değildi, Kultarin git gide daha fazla paniğe sürüklendiğini hissediyordu, zira sıra kendisine gelmişti.

“Sen! Ölümlü!” dedi şaman acımasız bir sesle onun önüne gelerek. Sapsarı gözler ölümcül bir şahin gibi tepesindeydi. “Arkadaşın gibi sende-”

Lakin sesi vadide yankılanan bir kahkaha sesiyle kesiliverdi. Kultarin daha önce bu kadar korkunç bir gülüş duymamıştı. Sanki içinde mutluluk değil, kin barındırıyor, insanın tüylelerini ürpertiyordu. Az önce şaman yüzünden duyduğu tüm o korkular ve panik düşüncesi gitmiş yüreğini bilinmeyene karşı olan merak duygusu doldurmuştu. Zaten korkan tek kişi kendisi değildi. Yüce-kanlar da çok tedirgin olmuşlardı. Kaba kahkaha uzun süre daha devam etti. Fakat nereden geldiği bir türlü anlaşılmıyordu. Yüce-kanlar bir öne bir arkaya bakarak sesin kaynağını bulmaya çalışıyorlardı. İçlerinde yerinden kıpırdamayan tek kişi şamandı. Lakin o da suskun kalmayı tercih etmişti. Aniden esmeye başlayan sert rüzgârla havadaki tansiyon daha da yükseldi.

Serhan Vural

KARANLIK

Selim Soysal

KARANLIK

Yıl 5025. Ay Mart. Gün Pazartesi. İlk defa uzaya gezmek için yolcu götürülüyor. Yıl 5025. Ay Temmuz. Gün Pazar. Yine uzaya gezintiye gidilecek tam 2 saat sonra.

Yolcuların bir kısmı daha gelmemiş, bir kısmı ise uzay aracındaki yerlerini almıştı bile. Ben de 838 numaralı koltuk-taydım. Daha arkamda 562 tane koltuk var. İnsanlar sabırsızlıkla bekliyorlar. Artık uzay aracı kalmaya hazır. Odane en sevdiğim eşyam walkmanim yok olamaz onsuz hiç bir yere gidemezdim. Hemen kalkışı 30 saniye geciktirdim ama hemen ışınlanıp aldım geldim. Aslında uzayada ışınlanılır ama daha o kadar geniş açılı ışınlanma araçları yoktu maalesef. Neyse konuya gelelim. Uzay aracı kalkmıştı ve herkes heyecanla daha önce ekranlarda gördükleri UZAY'ı şimdi yakından kendi gözleri ile göreceklerdi.

* * *

Evet artık Uzay'daki gideceğimiz yere varmaya 42000 km kalmıştı. Yaklaşık 30 dk sonra oraya varacaktık ki bir anda ne olduğunu anlamadan büyük bir patlama sesi duyuldu. Arka motorların birinde arıza meydana geldi ve pilot kontrolü kaybetmişti. Bunu anlamak çok kolaydı çünkü Uzay aracı normalinden daha hızlı ve bir o yana bir bu yana sallanarak gidiyordu. Anons yapıldı panik olmaması için. Ama kim takar tabii... Herkes bağıra çağıra aracın içinde bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlardı. Birden bir kere daha çok büyük bir patlama oldu veeee...

* * *

Gözümü açtığımda bir gezegenin üzerine düşmüş olduğumu görmüştüm. Her yer kan içinde ölenler, yaralananlar ve inleme sesleri tabii.... Her yerden aaaahhh.... ıııhhh.... yardım edin nolurrrr..... Suuuu.... ve benim sadece boynumda hafif bir kanamam vardı.

Herhalde aracın arka kısımlarında olduğumdandır. Uzay aracının enkazını gezerken ölmemiş fakat bayılmış birini gördüm. Kalbi daha atıyordu. Hemen onun ayılttım ve beraber sağ kalanları yanımıza topladık yaklaşık 10 kişi vardı milyonlarca insan ölmüştü çok yazık... Ama bir dakika olamaz böyle bişey olamaz inanmıyorum. Nefes alıyorum. Hemde uzayda nefes alıyorum. Çok şaşırtıcı hiç düşünmemiştim. Ölenleri orada bıraktık ve sağ kalanlarla yürümeye başladık ve birden bir kaç ev göründü herkes koşmaya başladı belki su bulurum diye giddiklerinde ise bütün evlerin tam ortasında bir tane musluk vardı ama çok az az akıyordu... Ama bunada razıydık tabiki. Bilmediğimiz bir gezegenin ortasında su bulmakla. Bu gezegende bizden başka kimse yoktu diğer insanlar nerdeydi. Birşey onları buralardan kovalamış mıydı. Az daha yürüdüğümüzde ise bir uzay aracı gördük. Sanki çalışmıyordu. Çok eskiden kalmaydı. Terk edilmişti.

* * *

Baya geçmişti bu gezegene geleli ama hala gece olmamıştı. Bunun nedeni ise güneşe çok yakın olamızdı. Birden ortalığa hafif bir karanlık perdesi çöktü. Birden oradan bir ses geldi. "Heeyyyyyyyyyy Buraya bakın. Heeyyyyyy. Çabuk gelinennn."

Oda ne güneş'in önünde... Evet güneş tutulması oluyordu. Çok büyük bir gezegen güneşin önüne geçiyordu. Bu görül-meye değerdii... Hava nerdeyse tamamen kararmıştı. Çevrede şimdiye kadar fark edemediğimiz sesler vardı. Çok ince, cırlak bir sestti bu. Sanki yarasa sesi gibi. Birden yerdeki deliklerden garip ama toplu halde uçan (7000-8000 adet gök yüzünü görmekte zorlandığımız) canlılar dışarı çıkmaya başladılar. Hemen gittik bir mağaraya saklandık. Ama bizimle gelen bir bayanın ayağı takıldı ve yere düştü. Kadın garip canlıların kendine geldiğini sanarak mağaraya doğru koşmaya başladı. Ama garip canlılar adeta bir rüzâr gibi kadına doğru hızla uçtular vee... Kadın param parça olmuştu... Bir tek et parçası hatta kan bile göremedik. Anlamıştık ki bu canlılar hareket edenin üzerine geliyorlardı. Yine büyük gürültüyle havada uçuşuyorlardı toplu halde. Yalnız uçan bir tane bile yoktu.

* * *

Bir çok kişiyide böyle kaybetmiştik. Sadece 6 kişi kalmıştık. Ama bu canlılar sadece harekete değil kan'ada geliyordu. Yanımızda da bacağı kanayan ama bizden saklayan bir bayan vardı. Yaratıklar etrafımızı sarmışlardı. Herhalde kan kokusuna gelmişlerdi. Bayan ölmek için çok direnmişti ama bizim yapacağımız birşey yoktu. Yaratıklar onun derin karanlığın içine doğru çok acı çığlıklarla götürdüler. Bayanın sesi hala duyuluyordu. "Bırakın beni, imdatttttttt, yardım edin nolurrrr....."

* * *

Yere çakılan uzay aracını bulmak çok zor olmuştu ama bulmamız gerekiyordu çünkü bulduğumuz terk edilmiş eski uzay gemisinin bataryaları bitmişti bizde yere çakılan uzay aracının bataryalarını almaya gelmiştik. Gemiye girerken bir yaratık benimle beraber gelen can dostum'un sırtına yapıştı o da büyük bir hızla ve gürültüyle uzay aracına koştu. "AAAAAAAaaaaa....." içeri girdiğinde birden yaratığın sırtında olmadığı fark etti arkasını döndüğünde yaratık yerde yatıyordu ve üzerinden dumanlar çıkıyordu.

Adeta eriyordu. Evetttt eriyordu yaratıklar ışık görünce eriyorlardı. Yani ışığa yaklaşmıyorlardı. Benim aklıma bir fikir geldi ve uzay aracının dış kısmındaki sağlam ampulleri birbirine bağladık ve elektrik verdik. Sonunda olmuştu herkes bu lambaların içine dolanarak yaratıklardan uzak kalacaktı.

Bende yere çakılan uzay aracının bataryalarını almıştım ve yavaş yavaş ilerliyorduk. Birden fark edildi ki etrafımız yaratıklarla çevriliydi. Tabii ki yaklaşmıyorlardı bize.

* * *

Uzay aracına gelmiştik bataryaları taktık ve aracı çalıştır-mayı başardık. Kalkışa hazırдық ve bu kahrolası yerden uzaklaştık.....

Selim Soysal

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)

MARS

Bülent Eriş

MARS

Mağaranın girişi oldukça dar gözüküyordu. İçeriye girmek konusunda kararsızdı. Uzay giysisinin ön tarafındaki bilgisayarı ekranına dokunarak, oksijen miktarını kontrol etti. En azından üç saat daha yetecek kadar desteği vardı. Başını kaldırarak yansıyan parlak güneş ışığının arasından yukarıda bekleyen arkadaşına baktı.

- İçeri giriyorum.

- Tamam. Ben ve Asder, Zavos çukuruna ulaşmaya çalışacağız. Merkezde buluşuruz.

- Dikkatli olun.

- Sende.

Bulunduğu yer Mars'ın yüzü denilen bölgenin, fazla derin olmayan vadilerinden biri olan M-13'dü. Burası, uzaydan tıpkı bir insan yüzüne benzeyen görüntüsü nedeniyle uzun yıllar boyunca insanoğlunun ilgisini çekmişti. Tabii ki bu görüntü sadece bir rastlantıydı. Mağaraya bir kez daha baktı. Hayatı boyunca yeni bir şeyleri keşfetmekten hep haz duymuştu. Mars'a ilk ayak basacak kişi olabilmek için uzun yıllar boyunca hiç durmadan çalışmıştı. Ancak Albert Matt ondan daha iyiydi ve 2045 yılında buraya ayak basan ilk insan olarak bunu kanıtlamıştı. Dört yıl sonra üçüncü insanlı uçuşla birlikte tekrar Mars'a gelmişti. Bu kadar meraklı olmasının ana nedeni buydu. İlk heyecanı kaçırmış olabildi ama hala bir şansı vardı. Mars yüzeyini araştırmak gibi bir şans. Yavaş hareketlerle aralıktan geçmeye başladı. Oldukça dikkatli davranıyordu, çünkü giysisinde oluşabilecek ufak bir hasar hayatına mal olabilirdi. Sonunda içeri girmeyi başarmıştı. Başının üzerinde ve omuzlarının yan tarafında bulunan ışık vericilerini aktif hale getirdi. Dünyada gördüğü mağaralardan çok fazla bir farkı yoktu. Etraf düzensiz, girintili taş yapılarla doluydu. Isı algılayıcılarını kontrol etti. Sıcaklık dışarıya göre sekiz derece birden düşmüştü. Bastığı yere dikkat ederek ilerledi. Mağara daralarak devam ediyordu. Sonra yol ikiye ayrıldı. Sonu gözükmeyen iki karanlık tünel. Korkmaya başladığını hissetti ama içindeki merak duygusunu dindiremiyordu. Sağdaki tünelden ilerlemeye devam etti. Gördüğü şeylerde değişen bir şey yoktu. Sadece ilerlemek için eğilmesi gerekiyordu. Bir süre daha ilerledikten sonra tünel bitti. İlk girdiği yere benzeyen başka bir boşluğa çıkmıştı. Üzerinden yansıyan ışıklar karşısındaki duvara vurduğu anda kalbinin duracağını hissetti. Sadece kendisinin duyduğu bir çığlık kalbinin derinliklerinden yayılarak elbisesinin içinde çalkalandı.

- O..olamaz..

Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Konuşamıyordu. Nefes almakta bile zorlanıyordu. Korkak adımlarla karşısındaki duvarın yanına geldi. Elini yavaşça duvarın üzerinde gezdirmeye başladı. Yeni doğmuş bir bebeğe dokunur gibiydi.

- Bu..bu imkansız..

Duvar resimlerle doluydu. Belgesellerde izlediği, ilk insanların çizdiklerine benzeyen resimlerle. Sol taraf üçgen, kare, küp benzeri şekillerle doluydu. Etraflarında çin harflerini andıran yazılar vardı. Sağ tarafta ise insana benzeyen

figürler gözüküyordu. Toplu halde, avlanırken...

- Burada hayat.. insan..

Mantıklı cümleler kuramayacak kadar şaşırılmış bir haldeydi. Yavaş yavaş bilinci tekrar geri geliyordu sanki. Bulduğu şeyin insanlık tarihini nasıl etkileyeceğini düşündü. Kalbi hiç durmadan atıyordu.

- Asder.. Kope.. Ne bulduğuma inanamayacaksınız.

-.....

Karşı taraftan cevap gelmemişti. Telsiz bağlantılarını kontrol ettikten sonra bir kez daha denedi.

- Asder.. Beni duyuyor musun ?

-...

- Tekrar ediyorum. Ben Deniel.. beni duyan var mı ?

-....

- Merkez..merkez..

-...

Denemeleri sonuçsuz kalmıştı. Mağaranın iç taraflarına girdiği için bir şekilde bağlantının zayıfladığını düşündü. Bu haberi bir an önce birilerine ulaştırmak için sabırsızlanıyordu. Hızlı bir şekilde geldiği yöne doğru döndüğü an hayatının ikinci büyük şokunu yaşadı. Az önce hissettiği duyguların belki de daha fazlasını yaşıyordu. Sol tarafta duran iki büyük kayanın arasında metal bir kutu vardı. Yaklaşık bir metre genişliğinde ve yarım metre yüksekliğinde bir metal kutu. Nefes alıp verişini düzenledikten sonra kutunun yanına gitti. Kutunun sadece üst tarafında küçük dijital bir ekran vardı.

- Bir kilit sistemi.

Çok bilinçli olmayan bir hareketle parmak uçlarının ekranın üzerine koydu. O an ekranın üst tarafından aşağıya doğru inen bir ışık gördü ve ekranın rengi kırmızıya dönerek yanıp sönmeye başladı.

- Tarayıcı.

Aniden kutunun kapağı açıldı ve bir ışık huzmesi ortaya çıktı. Refleks bir şekilde geriye doğru sıçramıştı. Işık huzmesi bir kaç saniye içinde bir insan hologramına dönüştü. Hiç durmadan geriye doğru gidiyordu. Arkadaki duvara çarparak durdu. Şaşkın gözlerle karşısında duran holograma baktı. Hemen hemen kendisiyle aynı boylarda takım elbise giymiş bir erkek karşısında duruyordu. Uzun saçları başının arkasında at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yüz hatları oldukça sertti ve insanı rahatsız eden donuk bir ifadesi vardı. Bir süre sessiz bir şekilde bekledi. Ne yapması ya ada ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Konuşmalıydı.

- Sen..sen nesin ?

Hologramın görüntüsünde bir anlık bir titreme oluştu.

- İngilizce. Kayıtlarımda diliniz mevcut.

- Kayıtların..

- Ben öğrenmeye programlı bir bilgisayarı. Diliniz uzaya yansıyan radyo dalgalarının içerisinde mevcuttu. Bende sisteme dahil ettim.

- Sen bilgisayar mısın ?

- Evet.

Hologramın ifadesi hiç değişmiyordu. Hala sırtı duvara yaslanmış olarak beklediğini fark etti. Kendisini bir miktar toparlamıştı. Yürüyerek hologramın karşısına geldi.

- Seni kim yaptı ?

- Wwsa Oqre

- Yani hangi medeniyet ?

- Sorunuzu anlayamadım. Lütfen daha net sorarmısınız.

- Ne zamandır buradasın ?

- 8675 yıl, 14 gün, 2 saat, 35 dakika..

Duyduğu şeye inanmak istemiyordu. Kafası karışmıştı. Heyecanlıydı ve korkuyordu.

- 8000 yıldır burada mısın ?

- Evet.

- Seni yapanlar bu gezegende mi yaşıyorlardı ?

- Evet.

- Bir adları var mıydı ?

- Üretiliş yerim Trepozse.

- Bu bir yer mi ?

- Ülke.

Acayip bir şekilde sigara içmek istediğini hissetti. Baş ağrımaya başlamıştı. Karşısında duran şey 8000 yıl önce yapılmıştı. Kendisinin bildiği tarih 2000 yıldı. Hologramın görünüşü kendisi gibiydi. Yani onu yapanlarda kendisi gibi insandı. Üstelik 8000 yıl önce üstün bir teknolojiye sahip olan insanlar.

- Tarihinizi öğrenmek istiyorum.

- Bu çok geniş bir soru. Lütfen daha net sorar mısınız.

- Tamam. Medeniyetiniz ne zaman kuruldu.

- Bununla ilgili tam bir veri yok. İlk insanın zeka yetisini kazanması ve ayağa kalkması yaklaşık 15.000 yıl öncesine dayanıyor.

- Yani Mars'ta 15.000 yıl önce hayat vardı.

- Evet. Ancak tarihimiz burada başlamadı.

- Anlayamıyorum.

- Lütfen gerekli soruları sorun.

- Tamam.. tarihiniz nerede başladı ?

- Dünyada.

- Dünyamı ?

Hologramın söylediklerini kafasında toparlamaya çalışıyordu.

- Peki Mars'a niye ve nasıl geldiler.

- Medeniyet tarihimizle 4987 yılında. Dünya yaşanamayacak bir yer haline gelmişti.

- Kirlilik..

- Evet.

- Dünya toplu bir şekilde terk edildi ve Mars'a yerleşildi.

- Buna inanamıyorum. Buradaki medeniyet ne zaman ve nasıl yok oldu.

- Mars tarihiyle 2345 yılında büyük savaş yaşandı.

- Ne savaşı.

- Zer Irkıyla yaşanan savaş.

- Zer ırkımı.

- Medeniyetimiz yok edildi. Hayatta kalanlar geçmişlerini ve kimliklerini unutarak yaşamaya devam ettiler.

- Sonra.

- Mars'ın değişen iklimi ve atmosferi tüm yaşamı yok etti.

Olanları gözünde canlandırmaya çalıştı. İçinde açıklayamadığı bir üzüntü oluşmuştu. Yok olanlar kendi atalarıydı.

Şuan hayatta olmalarını sağlayan ilk insanlar.

- Bu çok korkunç. Zer Irkına direnemediler mi ?

- Teknolojileri bizim için çok ileriye. Sadece bir şans vardı ama kullanılamadı.

- Ne şansı ?

- Dünyanın yok edilmesi.

İç bir kez daha titredi.

- Ne dedin sen ?

- Dünyanın yok edilmesi.

- Neden ?

- Zer Irkının yaklaşan savaş gemilerini durdurmanın tek yolu güçlü bir enerji dalgası ve meteor fırtınasıydı. Hesaplamalar doğrultusunda Dünya belirlenen zaman içinde yok edilecek ve bu etkileşim yaratılacaktı. Bunun için Dünya'nın merkezine yakın bir yere nükleer bir patlayıcı yerleştirildi.

Duydukları beyninin her yerine sert bir şekilde çarpıyordu. Sevdiği ve tanıdığı tüm insanların, ait olduğu ırkın yaşadığı tek gezegenin içinde onu yok edecek bir bomba vardı.

- Niye yapmadılar.

- Hata..hata..hata..

Hologramın görüntüsü gidip gelmeye başlamıştı.

- Görev belleğime kaydedilmişti. Hata..hata..

- Neler oluyor Allah'ın belası.

- Zer Irkı..virüs..

Bir süre sonra hologramın görüntüsü tekrar netleşti.

- Görevimi yerine getirmeliyim.

- Sen neden bahsediyorsun ?

- Geri sayım başladı.

Hologramın yan tarafında bir ekran görüntüsü ortaya çıktı. Y harfine benzeyen bir işaret oluştu. Sonra o işaret başka bir işarete dönüştü o da başka bir işarete. Bu şekilde hiç duraklamadan devam ediyordu.

- Bu olamaz...geri sayım.. hayırrr..

Hologramın üzerine doğru atladı. İçinden geçti ve kutuya takılarak yere yuvarlandı.

- Hata..hata..hata..

Sayım devam ediyordu. Tüm gücüyle kutuyu yerden alarak taşlara doğru fırlattı. Değişen bir şey yoktu. Hologram aynı şekilde konuşmaya devam ediyordu ve şekiller devamlı değişiyordu.

- Hata..hata..hata..

Bir an duraksadı. Geçen bir kaç saniye içinde üç yaşındaki oğlu başta olmak üzere tanıdığı ve hatırladığı herşey gözlerinin önünden geçip gitmişti sanki. Soluk alış verişini sakınleştirdi. Yüzündeki panik ifade kaybolmuştu. Kutunun yanına gitti ve zorlanarakta olsa onu kucağına aldı. Sonra giysisinin ön tarafındaki bir kaç tuşa bastı. D- modunu aktiflemişti. Bu mod en son olasılık için planlanmıştı. Uzayda dahi olsa, ülke güvenliğini kimsenin tehlikeye atmasına izin verilemezdi. İyi bir askerin böyle bir durumda yapması gereken şey belliydi. D- modu buydu. Fazla vakit kalmamıştı. Gülümsedi ve yanıp sönen ikona dokundu.

- Oğullarım ve torunlarım için...

On metre içindeki herşey moleküllerine kadar ayrıldı ve sonrasında sessizliğin çığlığı tüm Mars'ı sardı.

Bülent Eriş

(www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

TEHLİKELİ OYUN

Ali "Ninguable" Aksöz

TEHLİKELİ OYUN

[Chaos] Emri Bekliyorum...	[Queen] Liste...
[Chaos] Emri Bekliyorum...	[Chaos] /Kalp Durdurma
[Chaos] Emri Bekliyorum...	/Patlayıcı ve Türleri
[Chaos] Emri Bekliyorum...	/Eritme
[Queen] Quadran 4/Güvenlik Giriş	/Etkileme
[Chaos] Quadran 4...	/Yüksek Isı (+51 C +)
[Chaos] Quadran 4 Güvenlik sahası...	/Çok Soğuk (-30 C+)
[Chaos] Emri Bekliyorum...	/Link Uydu Zincir Sistemi
[Queen] Özel kullanıcı Güvenlik parametreleri yazdır	[Queen] Link uydu zincir sistemi/Liste
[Chaos] Kullanıcıya Özel Parametreler:	[Chaos] Dikkat Dikkat! Gezegen Çevresindeki Tüm
/Stratejik Quadranlar	Uyduları Zincirlemek Üzereyim...Prosedür Sadece EKAS-
/Taktisyen Kadrosu	37283 Ve Yukarısı Tarafından uygulanmalıdır...-Devam-
/Biolojik Lab. 4-7-8 Kürsüleri	Geri Dön-
/ProTech-T Zırh-Silah-Defans Sistemleri	[Queen] Devam...
/Transfer B-S-Z-S-D Sistemleri	[Chaos] Uydular Linklenmiştir...Lütfen Uygulamayı seçin
/G.D.E (Global Domination Eye) Uydu Giriş	Kraliçe...
/4.Yıldız Haritası	[Queen] Liste...
[Chaos] Emri Bekliyorum...	[Chaos] /Global Dominasyon
[Queen] /G.D.E (Global Domination Eye) Uydu	/Global Isı Yükseltme
Giriş/Liste	/Global Isı Düşürme
[Chaos] /Gözlemle	/Armageddon -Kraliçe Tarafından Uygulanabilir-
/Müdahale Et	[Queen] Armageddon...
/Dominasyon	[Chaos] Merhaba Kraliçe...Kıyamet Günü Programına Hoş
/Bilgi Al	Geldiniz... Uygulamanın Adım Adım izlenmesi İçin Uydu
/Özel kullanıcı Girişi	Monitör Sistemleri Açılıyor...
[Queen] Özel kullanıcı girişi...	...Uydu Görüntüleri Sol Taraftaki KC2 Monitöründen
[Chaos] Şifre Ve Retina Taraması...	Seçilebilir...
[Queen] * * * * *	Armageddon Programını Uygulamak İstediginize
[Chaos] Şifre Kabul Edildi...Retina Testi Hazır...	Eminmisiniz? -Devam-Geri Dön-
[Chaos] Retina Testi Tamam...Hoş Geldin Kraliçe...	[Queen]
	[Chaos] Emri Bekliyorum...
	[Queen] ...
	[Chaos] Emri Bekliyorum...
	[Queen] Devam...

[Chaos] Armageddon Şifresini Yazınız...

[Queen] * * * * *

[Chaos] Kıyamet Günü Programı Şu An Aktif Halde...Tüm Gezegen Uydular Tarafından 24 Dakika 59 Saniye Sonra Yokedilecektir... Gemilerinize Ulaşmanız İçin 24 Dakika 54 Saniyeniz Vardır... ProTech-T Global Dominasyon Sistemlerini Seçtiğiniz İçin Ve ProTech-T'ye Güvendiğiniz İçin Teşekkürler...Güle Güle Kraliçe

Bye Bye...Au'Revoir...Auf Wiedersehen...Dak-Tu Lak...See You Later Alligator...In A While Crocodile...

-Ding! Ding!-

-ProTech-T...Daha İyi Yarınlar ve Daha Hızlı İletişim İçin-

4.00

.....

3.33

3.32

3.31

.....

1.40

1.39

.....

12

11

.....

4

3

2

1

Bye B.....

Tehlikeli Oyun

Bitişten Sonraki Başlangıç

2426 KS - 14 Kaplan Cuma

Hava kararmadan hana ulaşmak istiyordu. Kalacak yer bulabilmek, kurşun veya çalışır halde makine bulmaktan zordu ve birine güvenmek ve hayatını teslim etmek de rüya

olmuştu. Kertenkelesi sıkıntılı bir tıslama çıkardığında hala yeşil-kızıl gözleri ufku taramaktaydı. İnce çizginin üzerinden salınarak göğe yükselen duman demetini bulduğunda iç geçirdi ve kertenkelesini dürtükledi.

Hana ulaşması 4 saatten biraz daha az zamanını almıştı. Sürüngeinden inip ön kapıya yürüdü. İçerden gelen kahkahalar ve şarkı sesleri her adımda belirginleşiyordu.

Çelik kapıya yaklaştığında gözleriyle kapının etrafını taradı. Kapı oldukça kalın idi. Dört gece önce düzlüklerde karşılaştığı fırtınaya karşı durması zor gibi görünüyordu. Normalde hiçbirşeyden korkmayan kendisi o geceyi ve fırtınayı düşündüğünde soğuk soğuk terledi. Yaklaştığını bir gün önceden görmüştü. Ufuk delice bir yeşile boyanmıştı. O sahneyi gördüğünde etraftaki bir kayalığın içindeki mağaradan girmiş, sürüngeini mağaranın az girişine bırakmış, radyasyona karşı kesin etkili koruma sağladığı idda edilen ARAD-4 haplarından her saat başı 2 tane yutmuş ve yere kuyu kazıp içine giysisinin tüm koruma somunlarını kapatarak yatmıştı. Fırtınanın vurmasına 2-3 saat kala onun o çıldırtıcı çığlığı kulağına gelmişti. bütün gece o sese dayanmak zorunda kalacaktı. Radyasyon fırtınasında sığınacak yer bulamayanlardan sonra en çok ölüm oranı bu sestten çıldırarak ölenlere aitti. Sürüngeini beklediğinden 2 saat evvel öldü. Bu onu gerçekten korkutmuştu, çünkü boyu ile renginin koyuluğuna göre, fırtınanın etkisini doğru olarak ölçtüğünü umuyordu.

Yanılmıştı. Şimdi hem radyasyona karşı korumasız olabilirdi, hemde fırtına zannettiğinden daha yıkıcı geçebilirdi. Önce ARAD-4 haplarından bir tane daha almayı düşündüyse de hemen bundan vaz geçti, haplar çölde su kadar değerliydi ve fırtınanın daha ne kadar süreceği konusunda bir fikri kalmamıştı. Cehennemdeki bir öğle vaktini bile sevimli bir sahil gezisi gibi gösterebilecek kadar dehşet dolu bir geceden sonra gelen sabaha gözlerini açtığında hala hayatta olduğuna ve delirmemiş olduğuna şaşırı. Sürüngeinin cesedi çoktan radyoaktif tozlar tarafından kemirilmiş ve geriye kalan kemikler de fırtınanın etkisiyle mağaranın dört bir yanına dağılmıştı. Giriş yarı yüksekliğe kadar gömülse de kalan aralıktan sürünerek geçip dışarı çıktı. Fırtına gerçekten yıkıcıydı. Kumlara hasta bir yeşil hava sinmişti. ARAD-4 haplarının etkisinin bitmediğine şükredip bir tane daha aldı. Fırtınanın taşıdığı sayısız moloz ve maddenin arasında çürüttüğü cesetler de vardı. Şimdi de göz alabildiğine tüm çorak ova hayvan, insan, cüce ,elf ve Org cesediyle doluydu.

Geceyi unutmaya çalışarak kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldığında suratına, içki, kusmuk ve sigara kokusu dolu bir bulut çarptı. Derin derin içine çekti. Bu belki de aylardır hissettiği en canlı şeydi. Bir an müzik durdu, içerdeki yüze yakın suratın kendisine döndüğünü farketti. Hemen pançosuna sarınıp içeri girdi ve kapıyı örttü. Kendisine yardıma gelen barkız lardan birine bakıp başıyla onaylayıcı bir işaret yaptı. Yan masadaki yemeğini masanın üstüne boşaltmış olan adamın kusmuğunu elindeki bezle silen kız onu labirent gibi masaların arasından geçirerek uzaktaki bir tek kişilik masaya oturttu. Şimdi müzik tekrar başlamıştı. Adam gülümsedi bu gerçekten de en az yüzüymü senelik bir albümdü. belli ki SiberKablo alışımlarla korunmuştu. "House Of Pain" ve Jump Around" oldukça net bir şekilde duyuluyordu.

Gülümsemesini silip kıza döndü. "Bir hafta önce bir Radyasyon Fırtınasıyla karşılaştım, kuzeye doğru gitti ama bu tür fırtınaları tanımam yakında bu kasabayı da vuracaktır." dedi. Kız gülümseyerek adama baktı, gözleri güzeldi. "Aaa Sen merak etmeyesin, O fırtına zaten vurdu bizi yaw, üç gün oldu.. Bakıim evet üç gün!" Elindeki kustumuklu bezle masayı sildi. "Ne fırtınaydı ama Yaşlı Pete bile böylesini görmediğini söyledi." Sonra isterik bir kahkaha attı. "Fırtınanın sadece gelişini görmüş...Sonra onu kasabanın Yaşlı kişisi olmak isteyen Magda dışarı atmış" Hasta bir kahkaha daha koyverdi. "Yaşlı Magda böyle bir fırtına görmemiş -ve o Yaşlı Pete'den sadece 11 yaş ufaktı ama yine de yüzünü geçeli yıllar oluyordu ve bunu kötüye yordu."

Adam gülümseyerek hana göz gezdirdi. Çoğunlukla deforme olmuş insanlar ve bir- iki cüce vardı. Bar ise ikinci kattan sarkıyordu. Tavana dev zincirlerle bağlanmıştı. Barın içinde ise şişmanlık standartlarıyla bile tarif edilemeyecek bir "yaratık" oturuyordu. Kilosu en az üçyüz falan olmalıydı. Bir Org du. "O Barmen'dir...sadece barmen...Siparişin olursa ben getiririm, sen bana söylersin ben de barmene. O müşterilerle muhatap olmaz." Kız adama bakmaktaydı, belli ki anlayıp anlamadığını düşünüyordu. "Buralarda malzeme bulabileceğim bir yer varmı?" dedi adam. Masaya bir demir bozukluk bırakarak.

"Hey hey hey! şu işe bakın! 50 bin Türk lirası dostum sen nesin bi gezgin falanmı? Nerden buldun bunu?"

"Aslında orada bulundum, hey bak şu içki..." barkız onu dinlemiyormuş gibiydi. Söylediği ilk cümleyle birlikte iptal olmuşa benziyordu.

"Demek orada bulundun ha? Yav adamım orası Atlantik'in ötesinde ama. Sağlam denizasıırı vasıta nasıl buldunki? Vay canına Türkiye ha kimin aklına gelirdi?" Parayı evirip çevirdi. "Bak biliyorsun bu tür bir para burada pek kullanılmaz..." Adamın yüzü karardı. Bu tip yüzlerce parası vardı ve bunlardan başka da bir yeni doları yoktu. "...ama koleksiyoncular milyonlarca yeni dolar verebilir, hemde Savaş'tan önce yapıldığını ispatlayabilirsen." Adama baktı. "Bana bak kızım okuma yazman yokmu senin? Türkçe de bilmezsin sen." Kız gülümsedi, dişleri düzgündü. "Hayır barkızlara okuma yazma neden gereksin ki?"

"İyi o zaman bak o paranın üzerinde Türkiye Cumhuriyeti yazar. Sen savaştan sonra bir herhangi bir cumhuriyet hatırlıyormusun?" Kızın gözleri büyüdü. "O zaman bu para..."

"Aynen öyle. Bunun gibi üç tane daha verebilirim istediklerimi temin edersen." dedi adam. Kız adama baktı, parayı dolgun göğüslerini kavramış bluzundan aşağı kaydırdı. "Ne istiyorsan söyle ne de olsa bu geceden sonra zengin olacağım." Adama doğru hafifçe eğilerek dudaklarını yaladı.

"Önce bana içki getir. Bu pislik kuyusundaki en iyi içkiden istiyorum, zehirli olmamalı. Paralar üstümde değil zira. Onları sana yarın sabah vereceğim. Üzerimde paraların yerini gösteren hiçbir işaret de yoktur, şimdi o parayı barmene ver ki kendi çıkarları için bizi rahat bıraksın..." Kızı gözledi bir süre. "Sonra içkimi getir ve kendine de ağır bir içki alıp

yanıma gel." Kız gülümseyip hemen etrafında dönerek tavandan sallanan bara doğru hoplayarak ve kalçasına uzanan ellere aldırış etmeden ilerledi. Adam, hana girdiğinde kaçılabilir ve daha rahat korunabilecek noktaları tesbit etmişti. Şu an oturduğu masa da bu noktalardan birine oldukça yakındı. Bu, hanın zemininden üç-dört basamak yukarda eski bir dans pistiydi. Şimdi üzerinde kimse yoktu ve bira fiçilerinin durduğu bir depo bölümü olarak iş görüyordu. Kızın geldiğini farkedip kapüşonunu kafasına geçirdi. Genç barkız, adamın karşısına oturdu ve viskisini yudumlamaya başladı. "Bak, bana yiyecek ve su lazım, temiz olmaları. Anlıyormusun?" Kız başını salladı. Viski çabucak yarıya inmişti bile. "Ve cephanes...daha önce hiç silah gördün mü?" Kız kahkaha attı. "Silah? bak adamım nerden geldiğini ve geldiğin yerde kadınların ne bok yediğini bilmiyorum ama burda silahın yoksa ölümlerle aynı mahallede otursun."

"Peki...bunu silah görmüş olarak kabul ediyorum." Kıza bakarak içkisini yudumları, içki iyiydi. Son haftalarda içtiklerinin en iyisi. "Bana biraz cephane lazım. Şu eski tüfeklerde kullanılan fişeklerden. En az on kutu ve barut. Sonra bir dürbün ve kangal ip. Bulabildiğin kadar." Kız kafasını sallamaktaydı. "Bir-iki küçük kalibre silah, Savaş sonrası fahiş fiyata satılan şu lazer sistemlerinden, sadece fahiş fiyata olmayanından...el bilgisayarları ve ARAD-4 hapları. Bunların hepsini bulamazsın ama bulabildiğin kadarını istiyorum..."

"Merak etme hepsini bulurum..." Kız içkisinin son yudumunu içti.

"Ne dedin?"

"Hepsini bulurum dedim!?" Kız sesini yükselttiğini anlayınca etrafına bakındı.

Adam gülümsedi, şanslı günü olmalıydı bu onun. Tam o sırada kapı tekrar açıldı. İçeri üç adam girdi, üçü de çölde yaşamak için gerekli kıyafetlerden giyiyordu, bol paltolarından... Birinde gaz maskesi vardı, birinde ise peçe, diğeri yüzünün açmıştı. Sağ gözündeki boylamasına kesik izi olmasa çirkin biri sayılabilirdi. Ama bu iz onu hem çirkin hem de ürkütücü yapıyordu. Adamın da bu izi oldukça gururla taşıdığı belliydi. Sırtındaki dev sayılabilecek kadar büyük çift elle taşınan kılıcının yanısıra paltosunun paçasından ucu görünen oldukça büyük bir tüfeği de vardı. Nefis... diye düşündü. Bunlardan kaldımı yahu? Dürbünü de varsa bir hazine değerinde olmalı CK-44 D lerden biri bu. 1.5 kilometreden sinek vurabilirim o tüfekle! Çöllü, arkadaşlarına kalabalığa uzak bir masa gösterdi ve kalabalığın arasından geçerek ilerlemeye başladı.

Adam ilgisini tekrar barkız a yöneltti. Kız sarı bukleleriyle mücadele etmekteydi. Adamın ona döndüğünü görünce saçlarını inat etikleri şekilde bırakıp o da bakışlarını sabitledi. "Ne kadar kalacaksın?" Adam içkisini yudumladı. Arkadaş olmak istemiyordu bu kızla. Gerçi o da bunu büyük ihtimalle merakından ve konuşulacak konu kıtlığından sormuştu ancak işini şansa terketmek niyetinde değildi. "Senin işin falan yokmu kız?" dedi. "İçki siparişi falan almayacakmısın?" Kız kaşlarını çatı. "Bana bak bayım.. Bu maddeleri bulmamı istiyorsan karnımdan başka yerlerimi de doyurmalısın..." Sonra

muzırca gülümsedi.

"Seni yeryüzündeki herhangi bir erkeğin doyurabileceğini sanmıyorum." Adam kahkahayı koyverdi. "Belki siber organlarla geliştirilmiş o askerlerden biri hariç." İçki boğazına kaçana kadar güldü ve ikibüklüm oldu. Kız kızgınlıktan kıpkırmızı kesilmişti. "Merakımı kastetmişim ben!" diye bağırdı. Sonra sesini kısıtı ve gezginin gülmesini bitirmesini bekledi. "Ne kadar kalacaksın burada?"

"Bilmiyorum, ihtiyaçlarımı temin ettiğinde gideceğim. En yakın yerleşim yeri ne kadar uzaklıkta?"

"Yürüyerek bir hafta mesafede Yeni Burgess var. Atla üç gün çeker. Ve eğer araç ve yeterli benzinin de varsa..." Parmaklarını saymaya ve hesap yapmaya başladı. "...herneyse. Bir yerde fazla kalmıyorsun dimi?" Adam başını sallayınca ekledi: "Neden?"

"Sen amma konuşkanmışsın kız." barkız inatla sorusunun cevabını bekleyince cevaplamak zorunda kaldı. "Bir yere fazla bağlanmayı sevmem. Günümüzde hiçbirşey kalıcı değil, sevdiklerimi kaybetmektense umursamadıklarımı yitirmeyi tercih ederim." Aynı anda gözü az önce gelen çöllülere kayd. Adamlardan biri barkızlardan en şişmanını kolundan tutup sertçe çevirmişti. Kız canının yandığını ve onu bırakması gerektiğini söyledi. Gezgin başını salladı, görgü de en azından bisiklete binen çocuklarla dolu kasabalar kadar uzakta kalmıştı. İçkisine yöneltti dikkatini ve o an bir el silah sesi hem düşüncesini hemde salondaki sesi darmadağın etti. Ses oldukça boğuktu, yüksek kalibreli bir el-silahından gelmişti. Ateş eden herkimse hem cesur hemde oldukça zengindi. Bu tür el-silahları artık çok nadir bulunan şeylerdi. Adam dikkatini tekrar içkisine yöneltti. Bu tür bar kavgaları genelde en karizma lafları söyleyen ve en büyük silaha sahip olan tarafından çabucak noktalanırdı ve Gezgin de Çöllü adamın dev tüfekli arkadaşını düşünüp gülümsedi. Ancak durum farklıydı salon aniden bariton bir sesle cınladı: "O KARI BENİM ULAN! KİMSE DONAGHUEY'İN OROSPUSUNA MAÇOLUK TASLAYAMAZ!!!" Durum çöllü ve arkadaşları için boktan görünmeye başlamıştı. Günümüzde çürümedik tek kalan şey seraçelik maddeler ve yapmacık-namus'tu görünüşe göre. Donaghuey'in orospusu bu adı hakettiği için almıştı besbelli ancak Donaghuey'e ödemeyi yapmadan orospusuna "maçoluk" taslayamıyordun hiç kuşkusuz. Her neyse ayakta adam ateş edendi ve yerde iki-seksen yatan da ölü olandı. Aynı zamanda ölü olan bir çöllüydü ve şimdi ayakta iki kişi ve çok geçmeden altı-yedi ve sekiz kişi olmuştu, şimdi iki kalan çöllüler ve Donaghuey de dahil olmak üzere Han çetesi. Gezgin, gözucuyla karşısındaki adamın bir dürbünlü FKK-71 çıkardığını gördü, silah o kadar sessizdi ki ateş ederse -ki buna niyeti var gibi görünüyordu- kimse duymayacaktı.

Rahat bir gece geçirmek, bir iki içki içmek ve malzemelerini tedarik etmek için gelmişti ama bela onu yakalamıştı. Karşısındaki adamın kafası patladı ve FKK-71 çöllü yerine barmeni emekli etti. Bar tehlikeli biçimde sallandı ve handaki bütün suratlar suikastçi Donaghuey adamı'na döndü. Kimse Gezgin'in silahını pançosunun altındaki yerine koyduğunu görmemişti. Hmmm hemen hemen hiç kimse, çöllünün belli

ki kartal gibi gözleri vardı, elini başına götürdü. Bir minnet ifadesi olmalıydı, ancak gereksiz bir teşekkürdü çünkü pek muhterem Donaghuey çetesi Gezgin'e bakıp bağırmalara ve silahlarına uzanmalarına başladı. Gezgin şansına küfrederek su gibi akıcı bir hareketle üç şey yaptı. Önce kalkarken diziyile masayı - ve üstündeki kaliteli içkiyi- yan devirdi, O ana kadar paralize olmuş olan barkız'a "KAÇ!" gibisinden bir emir kipi fırlattı. Ve pançosunun içinde belinde gizli olan dipçikleri kesik iki tüfeği gözle yakalamak için fazla hızlı bir şekilde çekerek ölüm kasmaya başladı. Önce düşen Donaghuey'in yanındaki dazlak ve onun kız arkadaşı oldu. Gezgin artık katatonik uyku halinde gibiydi, her şey oluyordu ama kendini farkında değil gibiydi. Reflexleri onu hayatta tutacaktı, düşünmek yararsızdı. Silahlar sağır edercesine patlar, kanlar hanı boyarken, masalar ve sandalyeler parçalanırken Gezgin, silahlarından birini yerine koyup, sırtındaki uzun çelik kılıcı kınından çekti. Girişte gördüğü yükseltili platforma doğru atletik bir hareket yaptı. Hamlesi yarım kalmıştı. önüne bir kol ve kolun sahibi fırlamıştı. Ancak hamlesini yarım bırakan adamın da artık yarım bir kolu vardı. Artık yarım kollu adamın dudakları sessiz bir "O" harfine dönüşürken Gezgin kılıç ile adamı biçti. Çöllülerin nasıl durumda olduğuna bakmak için yarım saniyesini ayırdı. Uzun boylu çöllü tüfeği kendisinin kullanabileceği kadar büyük ustalıklarla kullanıyor ve Donaghuey'in şanssız piçlerini hanın dört bir yanına saçıyordu. Ancak son çöllü de diğer kolunda kıvrılmış yatıyordu. Bembeyazdı. Onlarla ilgilenemezdi. Platforma çıkıp varillerden birini devirdi. Han şimdi kaosa bürünmüştü. Her tarafta silah sesleri ve dövüşenler vardı. Aniden kurtuluşu gördü. Barmenin ağırlığından protesto ederek kopma noktasına gelmiş zincirler...Ve en az üç ton ağırlığındaki dev bar. Zincirleri vurması zor olmadı. Tüfek beş kez alev aldı ve beş kez zincirleri vurdu. Geri kalan bağlar barı çekemeyip gıcırdayarak koptular. Çöllü tam zamanında Gezgin'den tarafa atladı ve hayatta kaldı. Diğer pist sakinleri o kadar şanslı değildi. üç tonluk metal yığını başlarına indiğinde Donaghuey'in orospusu ölü bir adamın suratını topuklu ayakkabısıyla ezmekteydi. Bar büyük bir gürültüyle yere düştü. Heryer toza bulandı, sesler teker teker kesildi. Ve Donaghuey'in orospusu emekli oldu.

Haleluya.

Ali "Ninguable" Aksöz

(www.lostlibrary.org adresinden alınmıştır.)

SOLARİS -1

Caner Baydemir

SOLARİS - I

Mekik iniş için fren manevralarına başladığında uyandım. Kaç saat olmuştu? İki... belki de üç. Son bir haftaki yorgunluk yüzünden her yerde uyuyabilir hale gelmiştim. Ne haf-taydı ama...

Solaris muamması çözüleli neredeyse 80 yıl oluyordu. Kris Kelvin ve ekibinin başına gelenler medyada ve bilim dünyasında sönmekte olan Solaris merakını yeniden alevlendirmişti. Okyanus tam olarak neydi? Ve konukları neden gönderiyordu? Araştırmalar tam elli yıl daha sürdü. Tam bir çözüm bulunamadı ama hemen hemen tüm bilim adamları artık Okyanusun bunu bilinçli bir şekilde değil de sadece bir refleks olarak yaptığını düşünür hale gelmişlerdi. SBEM (Solaris Bilinçaltı Ekim Merkezi) kurulduğunda ise olaylar çok farklı bir boyut kazanmaya başladı.

Kimdi o yazar? Swe.. Swyl... hah Swylhem. Swylhem'in kitabı raflarda yerini aldığı anda bilim dünyası büyük bir çalkantı yaşadı. Kimse Swylhem'in kitaptaki araştırma raporlarını nereden bulduğunu bilmiyordu, ama ortada kimsenin reddetmediği bir gerçek vardı. Solaris üzerinde deneyler yapılırken birkaç bilim adamı Okyanus'un tepkisini kontrol altına almayı başarmıştı.

İstenen düşünce, bilinçaltına uzun süren birtakım çalışmalar sonucunda ekleniyor, daha sonra da Okyanus'un tepkisi bekleniyordu. Swylhem'in dediğine göre birkaç doktor (bir fizikçi, iki de psikoanaliz uzmanı) Solaris'te oldukça değişik "deneyler" yapmışlardı. Yetkililer, kitaptaki herşeyi kabul ettikleri halde bu konuya oldukça sert bir şekilde karşı çıkmışlardı. Daha sonra bu "deneylerde" adı geçen film yıldızının da bir dava açması sonucunda o kısım kitaptan çıkartıldı. Ama artık olan olmuştu. Solaris bir ticaret merkezi haline gelmişti.

SBEM'in çalışma prensibi basitti. Paranız yeterli ise istediğiniz kişiyle istediğiniz süre kalabilirdiniz. Üstelik güvenliğinizi de garanti ediyorlardı. Böylece Okyanus'un yüzeyi kısa bir süre sonra havada asılı duran küçük ev-mekikler ile dolmaya başladı. Önce SBEM'e ne istediğinizi belirtiyordunuz. Kabul edilirse (ki çok az reddedilen olmuştu) kısa bir süre psikolojik bir incelemeden ve testlerden geçiyordunuz. Bazen bir sorun çıkmaması yada eksik bazı kısımların doldurulması için bilinçaltına birkaç ekleme yapılıyordu. Sonra da Solaris'e gönderiliyordunuz. Buradaki ev-mekik'te istediğiniz (yada paranızın satın alabildiği) her türlü konfor mevcuttu. Ayrıca bilgisayar kontrolünde her köşede bulunan gama silahları herhangi bir problem çıkmasını önliyordu. Aslında SBEM'in kurallar listesi'ne uyulursa bu silahlara pek gerek kalmıyordu. Birinci kural şuydu: Asla onlardan kaçmayın.

Gelen insanlar çeşitli şekillerdeydi. Talihsiz bir kaza yada hastalık sonucu çocuklarını kaybetmiş aileler, ölmüş eşlerini son bir kez görmek isteyen yaşlı insanlar, eski bir sevgiliyi arayan platonik aşıklar... Liste uzayıp gidiyordu. Hatta çıkan bir dedikoduda zengin bir işadınının ünlü bir sanatçı ile kısa bir tatil yaptığı bile söyleniyordu. Tabii ki SBEM bu ha-

beri hemen yalanladı. Ancak haberi sızdıran kişilerin bilinmeyen bir yere sürüldüğü haberi gelmekte pek gecikmedi.

İşte çılgınlık bu derece arttığında gittim SBEM'e... Onlara teklifimi sunduğumda ilk olarak kesin (ve kibarca) bir red cevabı aldım. Ancak kısa bir süre sonra bana ulaştıklarında bazı şartlar karşılığında teklifimin kabul edileceği söylendi. Şartlar basit ama ağırdı. Her türlü sorumluluğu üzerime alacaktım. Şirkete herhangi bir dava açılmayacaktı. Hatta sorumlu oldukları hatalar için bile...

Düşüncelerim "kemerlerinizi bağlayınız" ışığının, bir uyarı vızıltısı çıkararak yanmasıyla kesildi. Güldüm, bu adet artık sadece dünyaya ait değildi. Gittiğimiz her yere kendi kültürümüzü taşıyorduk. Snow haklıydı. Biz uzay'ı keşfetmiyorduk, dünyanın sınırlarını genişletiyorduk... Kısa bir süre sonra otomatik pilot'un sesi duyuldu. "Şu anda A27 üzerindeyiz, burada inecekler için son uyarı" Ceketimin ceplerini bulmak için kısa süren bir uğraş verdim. Sonra içinden biletimi ve yanında gelen küçük kural kitapçığını çıkardım. Bileti son kez kontrol ettim, A27... evet sonunda gelmiştim.

Hovercraft beni, bundan sonra belirsiz bir süre boyunca kalacağım ev-mekik'in yükleme bölümüne bıraktı. Doğrusu dünyada artık kullanılmayan bu araçların başka gezegenlerde kullanılması oldukça ilginçti. Mekik sizi bölgedeki ana üsse götürüyor, buradaki son kontroller ve gümrük işlemlerinden sonra bu hovercraft'lar sizi yeni mekanınıza bırakıyordu. İçimden her taşınmamda yaşadığım ufak bir sıkıntı duygusu gelip geçti. İlk başta yabancılık çekecektim. Ama bu bir süre sonra düzelecekti. Hep böyle olmuştu.

Ev-mekik oldukça lükstü. Hatta paramın alabileceğinden fazla lükstü. Bunun sebebini merak ettim. İlk başta bir hata olabileceğini düşündüm ama daha sonra aklıma geldi. Benim istediğim şey belki de bir ilkti ve şüphesiz SBEM beni izleyecek ve sonuçları değerlendirecekti. Salondaki rahat koltuklardan birine oturdum. Eşyalarım bavulların içinde biraz daha bekleyebilirdi. Cebimden şu ünlü kural kitapçığını çıkardım. İlk başlık okuyanın dikkatini çekmeye yeterdi:

"Konuklar ve Biz:

Solaris yaratıları yada halk arasında bilinen adıyla "konuklar" normalde zararsız olup, davranış biçimleri tamamen sizin bilinçaltınıza ve ona karşı tavrınıza bağlıdır. Burada konuklar ile geçireceğiniz süre dahilinde herhangi bir problem ile karşılaşmamak için lütfen aşağıdaki kurallara riayet edin.

1- Asla onlardan kaçmayın. Sizden ayrılmama eğilimi içinde olduklarından birtakım şiddet içeren davranışlarda bulunabilirler. Tehlikeli bir durumda Gama silahları devreye girecek ve konuğu ortadan kaldıracaktır.

Not: ikinci bir konuğun gelmesi için gerekli işlemler extra ücret gerektirir.

2- Konukların sorunsuz bir şekilde gelmesi için; gerekli

durumlarda bilinçaltınıza bazı eklemeler yapılabilir ve bu, bazı anı kopukluklarına sebep olabilir. Bu gibi durumlarda konuğa birşey sezdirmemelisiniz. Aksi takdirde konuk paranoyaaya kapılabilir. Nadiren de olsa paranoya şiddet'e yol açabilir ve konuğun yok edilmesi gerekebilir.

Not: incelemelerde, sizde bir hata olmadığı saptanırsa ikinci konuğun gelmesi için gereken işlemler şirket tarafından karşılanacaktır.

3- Onlara geçmişte olanlar ile alakalı yalan söylemeyin. Unutmayın ki konuklar sizin bilinçaltınızın tamamı taranarak oluşturulmuşlardır. Çoğu olayı sizden daha iyi hatırlama gücüne sahiptirler.

Karşı duvardaki iletişim monitörünün uyarısıyla kitapçıktan başımı kaldırdım. Gidip aygıtı açtım. Karşımda SBEM'de karşılaşmış olduğum psiko-ekim uzmanlarından biri vardı. "Selam bay Ceradh" diye söze başladı. "Sizi rahatsız etmek istemezdim, belki de ortama alışmak için biraz daha süreye ihtiyacınız vardır. Ama kaldı ki bir sorun çıkmaması için, bilinçaltı ekiminin izleri tazeyken bunu yapmak zorundayız."

"Pekala" diye cevaplandırdım ve salonun bir köşesine ustaca gizlenmiş, üzerinde bir beyin başlığı bulunan koltuğa oturdum. Başlığı başıma yerleştirdiğimde kulağımdaki telsizden ekrandaki görevliyi duyabiliyordum. "Pekala bay Ceradh, şimdi daha önce eklemiş olduğumuz bilinçaltı kaydınızı okyanusa gönderme vakti. Sadece düşüncelerinizi bu konu üzerine yoğunlaştırın. Herhangi bir zaman sınırlamanız yok. İstedığınız zaman yandaki küçük düğme ile başlayabilirsiniz." Bugüne kadar bekledikten sonra beş dakika bile beklemeye tahammülüm yoktu. Derin bir nefes aldım ve düğmeyi çevirdim.

Uzun koridorda, hızla ilerlemekte olan Prof. Dr. Frederick Buttor'un tek düşünebildiği, az sonra olacakların tüm kariyerini tepetaklak çevirebileceğiydi. Genel müdür yardımcısı Sir Micheal McNeil'den izin almadan önemli bir projeye onay vermişti. Ve bu sabah Sir Micheal'ın kızgın sesini çağrı cihazında duyduğunda, olacakları az biraz tahmin edebiliyordu. Kel kafası heyecandan sırlıslıklam terlemişti. Her başarılı bilim adamı gibi o da; gençliğindeki yükselme hırsı yüzünden, güvenlik önlemleri yetersiz birçok deneyde çalışmıştı. Ve çok az bir radyasyon bile saçları dökmeye yeterdi. Üstelik radyasyonun etkisi sadece saçlarında değildi. Frederick'in sağlıklı bir çocuk sahibi olmasına artık ihtimal yoktu. Gerçi hiçbir zaman evlenip çocuk sahibi olmayı düşünmemişti. Bir eş ve çocuklar sürekli ayakbağı olurdu ve onun bilim kariyerinden daha önemli değildi. Ama şimdi burada, bir eşin ve çocukların yapamayacağını kendisi yapmıştı.

Robert Ceradh'ın başvurusu önüne geldiğinde kurallar gereği hemen reddetmesi gerekiyordu. Ancak bilim adamı yanı ağır basmış ve kuralları boşvermişti. "İşte" diyordu yıllardır dinlediği, her söylediğini yaptığı tarafı "İşte araştırmaların için mükemmel bir denek! Üstelik önereceğimiz bütün şartları kabul edecektir. Bu deney sayesinde lanet olası Evrensel Bilim Derneğinin ödülünü bile alabilirsiniz!" Ve dosyayı onaylamıştı. Ama bu onayın üst yetkililere bu kadar çabuk

ulaşacağını tahmin etmemişti.

"Buttor" diye söze başladı Sir Micheal. "Kızgın" diye düşündü Frederick, "Hemde oldukça fazla" Sir Micheal zaman kaybını pek sevmezdi konuya girmesi fazla uzun sürmedi. "Sanırım" dedi, bir eliyle masanın üstünde bulunan dosyayı göstererek "bunu açıklaman gerekiyor" Frederick dosyayı almak için hiçbir harekette bulunmadı. Nede olsa içerisinde ne olduğunu gayet iyi biliyordu. "Robert Ceradh'ın, tıkanan deneylerimiz için mükemmel bir çıkış noktası olduğunu düşünüyorum" diye cevap verdi. Lafı fazla uzatmanın anlamı yoktu. Bunun Sir Micheal'ın üzerinde olumlu bir etki bırakacağını sanmıştı ama yanıldığını anlaması fazla sürmedi. Genel müdür yardımcısının sesinin ani yükselişi, bir an için Frederick'in yerinden sıçramasına neden oldu. "Mükemmel mi? Saçmalama Buttor. Bende en az senin kadar satıraralarını okuyabiliyorum. Ceradh'ın psikolojik incelemeleri neden gözardı edilmiş? Raporların eksik olacağını anlamayacağımı mı sanıyordun? Bak, o adam işe yaramaz delinin teki. Son 5 yıl içerisinde tam 7 psikolog değiştirmiş. Hepside tanı olarak 'karakter bölünmesi'ni uygun görmüşler. Ve sen böyle bir adamı, doğru dürüst bir incelemeye tabii tutmadan direkt aşağı yolluyorsun." Sonra sesi birden kısıldı "Amacın ne senin?"

Frederick'in beyinde ani bir kıvılcım parladı ve paniklediğini hissetti. Kontrolünü kaybediyordu. "Yüce Tanrı'm, biliyor!" Sonra mantık geri geldi ve bu kısa süre zarfında fazla birşey belli etmemiş olmayı diledi.

Tabii ki Sir Micheal'in, kendisinin medya ile yaptığı anlaşmayı bilmesine imkan yoktu.

Az evvel söylenenler sadece sinirli bir adamın ani çıkışıydı...

Bir kaç kısa saniye boyunca mantığının söylediği bu sözleri dinledi durdu. Sonra daha önce hazırlamış olduğu savunmaya geçti: "Şirketimizin kuruluş amacı, yıllardır hiçbir ilerleme sağlanmamış olan deney'leri devam ettirebilmek ve yeni şeyler bulmak için mali destek sağlamaktır. Ancak sanırım son birkaç yıldır deney'ler kısmı biraz arka planda kaldı. Uzun zamandır hiç yeni birşey keşfedilmedi. Hep aynı olaylar, aynı tepkiler. Ben Robert Ceradh'ın Okyanus'u anlamak adına iyi bir şans olduğunu düşündüm ve vakit kaybetmeden, yani Ceradh fikrini değiştirmeden dosyayı onayladım. Sanırım ikimizde şirketin iyiliği için çalışıyoruz değil mi?" Son cümleyi özellikle vurgulayarak söylemişti. Bu sözün taşıdığı anlamı ve içerdiği tehdidi Sir Micheal'ın anlamasını istiyordu. Neticede, her ne kadar bilim ilk amaç olarak konuşulsada, para çoğu yönetici için daha önemliydi. Ve Sir Micheal'ın bir mali kazancın önüne geçtiğinin duyulması, pek iyi olmazdı.

Görünüşe bakılırsa Sir Micheal'da, Frederick'in tehdidini algılamıştı. Şimdi biraz daha sakin görünüyordu. "Pekala" dedi. "Ancak herşey senin kontrolünde. Madem dosyayı onaylarken bir kumar oynadın, bende bunu devam ettiriyorum. Deneydeki en ufak başarısızlık senin sonun olur." Doğrusu Frederick deneye izin verildiği için rahatlamalı mı yoksa tüm deneyin sorumluluğu üzerine yıkıldığı için üzülmemeli mi türlü karar veremedi. Bir süre bekledikten sonra,

Sir Micheal'dan başka bir tepki gelmeyince konuşmanın bittiği kanaatine varan Frederick tam çıkmaya hazırlanıyordu ki Sir Micheal'ın sesi onu durdurdu. "Ekibindeki tüm üyelerden sorumlusun Buttor. Bu olayın medyaya sızmasını istemiyorum ve her zaman, parayı bilimden fazla düşünen birileri olacaktır." Sessizce onaylayarak ofisten çıkan Frederick'in aklında yine o düşünce vardı. "Biliyor olabilir mi?"

Düğmeyi kapattığım zamanki başağrısını saymazsak, herşey sorunsuz geçmişti. Yavaşça koltuktan kalktım ve hala ekranda beni izleyen görevliye doğru ilerledim. "Nasıldı?" Cevap kısa bir bekleme anından sonra geldi. Sanırım raporları ince liyordu.

"Herşey oldukça iyi gözüküyor bay Ceradh. Sanırım bu akşam istediğiniz olacaktır. Ama tabi önce uyumanız gerekiyor."

"Uyumak mı? Neden?"

"Nedeni tam bilinmiyor ama tam olarak bilinen şu ki yaratılar her zaman uykudan sonra ortaya çıkmışlardır"

"Hiçbir teorem yok mu?"

"Elbette var, hemde yüzlerce. Aslına bakarsanız bizim burda kabul gören bir tane var. İsterseniz anlatabilirim."

"Tabii neden olmasın"

"Pekala, hmmm bakalım nasıl başlayacağız. Öncelikle her insanın bir bilinci olduğunu ve bu bilincin insan vücudundan ayrı, temel bir bileşen olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Daha sonrada bu bilincin aslında tek bir canlı için geçerli olmadığını, ortak bir yaşam olduğunu kabul etmeliyiz"

"Lütfen devam edin"

"Şimdi bu teoreme göre insan uyuduğunda bilinci normal şekilden biraz farklı bir hal alıyor. Nasıl desem, genel bilinç denilen bir ortama geçiyor. Burada evrendeki bütün bilinçler beraber bulunuyor. Okyanusunki de buna dahil."

"Yani bu teoreme göre uyuduğumda okyanus ile iletişime geçiyorum"

"Dolaylı olarak evet bay Ceradh. Bunu bilerek yapmıyorsunuz ama bir şekilde O'na isteğinizi söylüyorsunuz"

"Bir dakika, ben az evvel ne istediğimizi söylediğimizi sanı yordum!"

"Hem evet, hem hayır. Az evvel o makinada NE istediğimizi söyledik, NASIL istediğimizi o öğrenecek"

Bu konuşmadan sonra neler yaptığımı tam anımsamıyorum. Sanırım bavullarımı açtım ve biraz içtim. Her nasıl olduysa kendimi yatakta uyurken buldum. (çok rahat olduğunu itiraf etmeliyim) Nerde olduğumu hatırlamam biraz uzun sürdü. Sanırım bunda yolculuğun vermiş olduğu yorgunluğunda biraz payı vardı. Kalktım ve salondaki pencereden okyanusu seyretmeye başladım. Okyanus mor bir ışıqla parılıyordu. Gerçekten güzel bir görüntüydü. Bir ara acaba yaratı'ları olmasaydı bu gezegene bu kadar ilgi duyulurmuydu diye düşünmekten kendimi alamadım.

Birden ensemde bir ürperti hissettim. Hani birinin sizi izlediği izlenimine kapılırsınız ya, işte öyle birşey. Arkamı döndüm. Ve o ordaydı. Ev-mekik'e girdiğimde ilk oturmuş olduğum koltukta oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve beni iz liyordu. Bir süre sessizce birbirimizi izledik. İlk konuşan o oldu: "Demek sonunda yaptın ha?" Ne diyeceğimi bilemedim. Uzun zamandır beklediğim birşeydi bu ama bir kelime bile söyleyemiyordum. Düşündüğüm karşılaşma kesinlikle

bu değildi. Birşeyler söylemek için düşünmeye çalıştım ama o her zamanki gibi benden önce davranmıştı: "Sence bu herşeyi çözecek mi?"

"San.. Sanırım evet"

"Hadi canım saçmalama. Bu neyi çözebilirki? Aklın sıra buraya geleceksin, dertlerini çözüp mutlu bir birey olarak topluma geri döneceksin ha! Ancak bir aptal bunu umut edebilir."

Yine başlamıştı. Yıllardır kafamın içinde dönüp dolaşıp konuştuğu yetmiyormuş gibi şimdi birde karşımda durmuş konuşuyordu. Kendimi kaybettiğimi hissettim. Yıllardır dizginlemeye çalıştığım duygularım, belkide düşmanımın artık fiziksel bir halde olmasından kaynaklanan bir şiddetle boşaldı.

"Peki ne yapmamı öneriyorsun! Yıllardır seni dinledim de ne oldu. Kaç işten atıldım senin yüzünden, kaç arkadaşlığı bozdu. Ne için? Sadece seni dinlediğim için. Buraya geldim çünkü seninle kafamın içinde konuşmaktan bıktım. Şimdi buradayız yüzyüze..."

O kısacık anda ikimizde birbirimizi kaybettik. Nasıl olduğunı anlayamadan kavgaya tutuşmuştuk bile. Yumruklar, tek meler havada uçuşuyordu... Sonra Gama silahının uyarı sesi geldi. Bu sestten bir iki saniye sonra ateş edeceğini biliyordum. Ateş edecek ve yaratı'yı ortadan kaldıracaktı. Bir saniye, iki, üç...

Ama olmadı. Makina ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette sağa sola dönüyordu. O anda ne olduğunu anladım. Silah bizi ayırt edemiyordu. Silahın yanlışlıkla da olsa beni vuracağı endişesi geçti aklımdan. Sonra silaha baktım. Işığı sönmüştü.

Gündüz kullandığım iletişim ekranı tekrar çalışmıştı. Daha önce görmediğim bir adam ekrandaydı. Yaratı'ya dikkat ederek (o da sakinleşmiş ve bir sandalye bulup oturmuştu) ekrana gittim.

"Herşey yolundamı bay Ceradh" dedi adam. "Evet, sanırım" diye cevaplandırımdı. Gerçi dudağımda ufak bir yaradan kan akıyordu ama önemli değildi. "Silahın nesi var?" Adam biraz düşündükten sonra cevap verdi. "Onu kapattık. Sanırım bunu anlamış olmalısınız. Bu lüks vesaire, siz bizim için önemli birisiniz bay Ceradh. Bazı şeyleri sadece bilgisayara bırakamayız." Anlattıklarını anlamam için biraz bekledi.

"Burada 24 saat gözlemci bulunacak. Güvenliğiniz için. Bu arada eğer herhangi bir sorun çıkarsa direkt benimle görüşün, başkasıyla değil." "Pekala" diye cevaplandırımdı.

"Adınız neydi?"

"Adım Prof. Dr. Frederick Buttor, kısaca Frederick diyebilirsiniz."

Ekran kapandığında odadaki ışık bir an için azaldı. Gölgeler silikleşti. Yavaşça yaratıya doğru döndüm. Oradaydı.

Bundan sonra belki uzunca bir süre orada olmaya devam edecekti. Belkide ölümüm onun elinden olacaktı. Kim bilir? Tek bildiğim onunla yaşamaya alışmam gerektiği idi.

O ordaydı...

Ben ordaydım...

Solaris tarihinde bir ilk'i gerçekleştiriyordum. Kendimden bir kopya istemiştim.

Caner Baydemir

Devamı gelecek sayıda.....

(İnternet üzerinde yayınlanan KAYIP DÜNYA dergisinin 15-10-2001 tarihli 11. ve 01-11-2001 tarihli 12. sayısından alınmıştır.)